СЕРПЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 16 (1034)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. М. ГУРЛА

— Дивись, Катюшо, як за літо зміцнів наш Васюрка: вже з дерев дуги гне!

Для поповнення продовольчих ресурсів слід конкретніше зайнятися виробництвом риби за рахунок кращого використання місцевих водойм. Можливості тут практично необмежені.

(З доповіді Л. І. Брежнєва на липневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я думав, що ви рибу запустили, а виявляється — ставки.

МАЙЖЕ ЗА ЕПІКТЕТОМ

«Якщо людина має можливість розмірковувати і може споглядати сонце, місяць і зірки, то вона не є безпомічною», — пророк колись давньогрецький філософ Епіктет, не підозрюючи, що через два тисячоліття цей мудрий вислів стане в пригоді керівникам тресту «Запоріжжяводбуд».

Річ у тім, що в 1974 році цей трест спорудив і здав у експлуатацію будинок № 53 по вулиці Новій у селі Балках Василівського району Запорізької області. Не минуло й півроку, як шістнадцятиквартирний колос став розповзатися і розсипатися, тішачи до сліз своїх мешканців: квартири водночас слугували й за обсерваторію, і за солярій, і за плавальний басейн. Незважаючи на це, новосельці все одно почували себе безпорадними та безпомічними, що дуже дивувало керівників тресту. Ще б пак: люди мають можливість і розмірковувати, і споглядати природу, не виходячи з квартир, і нате вам — незадоволені.

Коли ж стало остаточно ясно, що споглядання може спричинитися до лиха — а стало це керівникам ясно чомусь аж за чотири роки, — будинок було визнано вкрай аварійним, а його мешканців вирішили відселити. І відселили — в гуртожиток № 2 пересувної механізованої колони № 126 тресту «Запоріжжяводбуд». Здавалось би, все гаразд. Аж ні — знову пожильці незадоволені. Їм, бачте, не подобається, що, відповідно до наказу по ПМК-126, їх переселили без речей і меблів. І тепер переселенцям у разі потреби доводиться мотатися за двадцять п'ять кілометрів на централізований склад, де нині зберігається їхній хатній скарб...

І що цікаво: протягом цієї чотирирічної аварійної епопеї шістнадцяти сімей трест «Запоріжжяводбуд» спорудив багато квартир. Організація, отже, не зі слабеньких. Що ж до мешканців будинку № 53, то про них якось не дуже думають. Може, у тресті згадують ще один вислів того ж таки філософа Епіктета: «Людина, яка не задовольняється малим, ніколи не буде задоволена». Але ж відомо, що мудрець сказав це зовсім з іншого приводу...

Ю. ІЩЕНКО.

ЩОБ НЕ БУЛО ПЕРЕСУДІВ

Останнім часом до Клубу губителів природи надходять листи дещо дивного характеру. Їх автори обурюються, що прийом до Клубу проводиться необ'єктивно. Більше того, є спроби звинуватити правління, що до Клубу потрапляють люди по знайомству, а то й за хабарі.

Для того, щоб уникнути пересудів та досягти ще більшої об'єктивності у справі прийому, правління впровадило попереднє обговорення кандидатур.

Сьогодні на суд громадськості виносяться три кандидатури:

Директор Славутського заводу силікатних стінових матеріалів, що на Хмельниччині, тов. Супрун Анатолій Гнатович. Від промислових стоків цього заводу посохло вже немало дерев у Славутському лісі. У Славуті кажуть: «Якби дерева говорили, то вони хором заволали б — прийняти товариша Супруна у члени Клубу губителів природи позачергово!».

Рибоінспектор В. М. Роскуляк з Вінниччини висуває на обговорення кандидатури директора Сосновецького цукрового заводу, що у Шаргородському районі, тов. Мишковського Е. І. та головного інженера цього заводу тов. Берганга Ю. Я. Їх заслуга в тому, що неочищені води заводу течуть прямо в річку Мурашку, а з неї у Шаргородський ставок. І труять усе там суще.

Сам же тов. Берганг запевняє, що від стоків їхнього заводу риба ще краще росте.

Найоб'єктивнішою у даному випадку була б риба. Але вона, як і дерева, говорити не вміє.

Отже, слово про кандидатури товаришів Супруна, Мишковського і Берганга мусить сказати хтось із людей. Може, навіть з керівних. Отих, яким підпорядковані згадані заводи.

«Яка насолода поважати людей»...

А. П. Чехов.

«НІЧИЯ НА МОЮ КОРИСТЬ»

Самодур поступово стає рідкістю. Не настільки, звичайно, щоб його заносити у Червону книгу, але кожен повноцінний екземпляр, як правило, відомий широким місцевим колам.

Скажімо, біографію Якова Михайловича Гурина, начальника скромненького Білопільського цеху Путивльського заводу на зубок знали товариші з повноважних обласних установ і організацій. Про район я вже не кажу. Тут навіть згадка про нього в багатьох може викликати алергію. А недавно і Перцеві про нього повідомили: приїжджайте, мовляв, помилуйтеся.

Приїхали, подивилися. Нічогенько собі. Якби, приміром, де-небудь і коли-небудь відбувся конкурс хамлюг і самодурів, Яків Михайлович, на нашу думку, неодмінно посів би призове місце. Бо такого принципового і послідовного любителя перегинати палицю треба ще пошукати.

У цех Яків Михайлович прийшов, маючи за плечима три суворі партійні стягнення із занесенням до облікової картки та чотири звільнення з керівних посад. Звільняли Гурина і виносили йому догани з одного і того ж приводу: за грубість, зловживання службовим становищем. Здавалося б, життя так його потовкло, що десятому мусив би заказати. Та виправлятися на новому місці Яків Михайлович почав із того, що окинув поглядом невеликий підлеглий колектив і визначив приблизно, хто йому не подобається. Таких набралося дев'ятнадцять. Далі все було простіше. Не до душі комусь, що керівна діяльність начальника супроводжується виверженням словесної магми, як відразу слідувала пропозиція: «Пиши заяву!» Нерідко, щоправда, Яків Михайлович урізноманітнював репертуар і замість звичного «Пиши заяву» казав «Геть із цеху!» або «Щоб твоєї ноги тут не було!»

Коли через вісім місяців його керівництва у цеху не зосталося жодного з малосимпатичних йому працівників, Яків Михайлович спіймав себе на думці, що й голова цехкому профспілки Галина Павлівна Рацина не зовсім йому подобається. Мало того, що брала під сумнів кадрову політику начальника цеху, так іще й вірних людей переслідувати почала. Не встигне чоловік у витверезнику переночувати чи з міліції вибратись, як його на цехком тягнуть, кісточки перемивають. Терпів-терпів Яків Михайлович таке насильство над людською особою, а тоді відкликав голову цехкому убік і поцікавився:

— Тобі що — більше усіх треба? Не чіпай моїх людей.

— Так «сигнали» ж з міліції йдуть, на них реагувати треба.

— От і реагуй: так і так, мовляв, всипали канурикам під саму зав'язку, до нових віників пам'ятатимуть. А оцих своїх асамблей не влаштовуй. Ясно?

— Обманювати не буду, — відповіла Рацина.

— Ой Галю, Галю, — проспівав Гурин, — важко нам з тобою буде. Усвідомлюєш? Може, сама заяву подаси, чи як?

Заяви Рацина писати не захотіла, і Яків Михайлович пустив проти неї в дію багатий арсенал засобів. Не дозволяв іти на сесії міськради і засідання виконкому (Г. П. Рацина була депутатом). У виконкомі йому роз'яснювали статус депутата, Гурин з усім погоджувався, вину свою визнав, а повернувшись у свій кабінет, писав дирекції Путивльського заводу брехливі доповідні, накликаючи на голову Галини Павлівни адміністративні стягнення. Підбурював п'яничок: вислужується, мовляв, Рацина, «крові» їй хочеться, а я вам пропасти не дам. Коли ж нацькувати колектив на голову цехкому не вдалося, наказав вахтерам не пропускати Галину Павлівну на територію цеху, у її відсутність призначив дату профспілкових зборів і сам провів їх. Завершився цей букет зловживань незаконним звільненням Г. П. Рациної.

З Білопілля не вибували комісії. Одні скасовували стягнення, накладені на голову цехкому, другі відміняли наказ про звільнення, треті штрафували Гурина за самоуправство. Та ледь вони повертались додому, як на них чекала нова робота, бо Гурин і не думав угамовуватися.

Поки чергова комісія їхатиме на перевірку, давайте трішечки поміркуємо. Самодурами, погодьтеся, не народжуються, ними стають у певних умовах. Чи міг би, скажіть мені, розквітнути неповторний талант Якова Михайловича Гурина, якби він знав, що за подібні штучки його по голівці не погладять? Навряд.

Ви можете сказати: хіба партійне стягнення і звільнення — не суворі покарання? Звичайно, дуже суворі. А якщо в людини виробився проти доган імунітет? Якщо вона знає, що рідний Білопільський райком партії хоч і покарає лівою рукою, зате правою підніме і посадить у підходяще крісло?

До речі, після втручання обласних організацій у цеху відбулися, нарешті, партійні збори. Проте ухвала їх схожа, як дві краплі води, на рішення попередніх зборів у тих організаціях, де Гурин працював раніше і звідки його виганяли: те ж «ігнорування рішень парторганізації і цехкому», «нереагування на заяви робітників», грубість, і як наслідок — та ж сувора догана із занесенням... Припускаю, що комуністи цеху не знали минулого Я. М. Гурина, не знали, що в нього ціла колекція таких доган. Але ж товаришам з райкому партії усе це добре було відомо. Одначе рішення Білопільського райкому партії, що затвердило ухвалу зборів, також не відзначається оригінальністю. Все ті ж знайомі реверанси, що нерідко служать виправданням безпринципності: «тов. Гурин Я. М. у своїй роботі допустив грубі помилки, він заслуговує суворого партійного стягнення і звільнення з посади, яку займає, але...». Більше того, настільки розчулив Гурин членів бюро, «давши запевнення надалі подібного не допускати», що секретар райкому партії В. А. Нужний відповів редакції: «Райком партії вважає, що вирішення питання про недоцільність дальшого перебування Гурина Я. М. на посаді начальника цеху буде поспішним».

Нам залишається лише догадуватися, чому секретар райкому вважав його поспішним. Можливо тому, що Я. М. Гурин, котрий «щиро осудив» і дав «запевнення надалі подібного не допускати», не встиг іще остаточно показати Г. П. Рациній, де раки зимують? Принаймні, наступний розвиток подій наштовхує саме на таку думку, бо, окрилений черговою суворою доганою, начальник цеху з потроєною енергією взявся виживати голову цехкому і робив це настільки активно, що навіть адміністрація Путивльського заводу, яка досі закривала очі на його самодурство і потурала йому, визнала «недоцільним дальше перебування» Я. М. Гурина на посаді начальника цеху.

Ура?! Нічого подібного. Яків Михайлович залишився заступником начальника. Оскільки ж нове керівництво не відразу переїхало з Путивля, де воно раніше проживало, у Білопілля, Гурин фактично залишався начальником і, звичайно, постарався якомога ефективніше використати цю обставину. В хід пішли організовані ним сигнали про вигадані зловживання Рациної. Знову почалися перевірки, і, хоч факти не підтвердилися, Галині Павлівні було від цього не легше. Позбавлена підтримки, вона подала заяву про звільнення.

Умовили піти з цеху і Гурина. За власним бажанням!

До речі, у Білопільському райкомі партії не приховують задоволення від такого завершення конфлікту.

— Нарешті ми можемо зітхнути спокійно, — сказав секретар райкому Я. І. Мельничук.

— Нічия, — підтримав його завідуючий відділом промисловості М. К. Сухинін.

«На мою користь», — міг би додати до цих слів Яків Михайлович Гурин, до речі, знову непогано трудовлаштований з допомогою райкому.

І мав би рацію.

В. БОНДАРЕНКО,
спец кор. Перця.

Сумська область.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

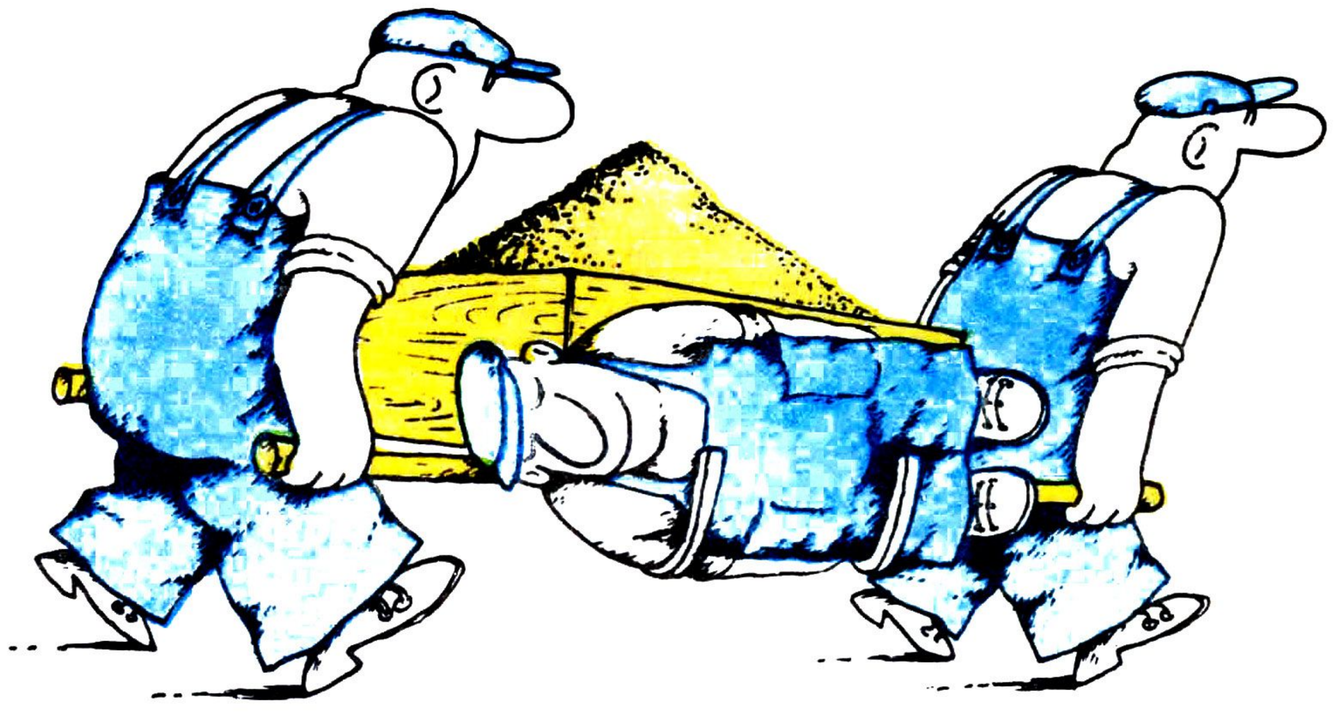

Запаска.

НАЇВНІ ЛЮДИ

Кажуть, що Миколу Федоровича Коркишка піти працювати головним інженером Київського облпобутремтресту біда примусила. Ми особисто в ці, на наш погляд, дещо перебільшені чутки мало вірили. Але якась частка правди тут, певно, є. Бо коли ми одного разу люб'язно запросили Миколу Федоровича до редакції, щоб він підтвердив це, — він не приїхав, хоч і пообіцяв.

— Чому? — поцікавилися ми телефоном.

— Бачите, не було автомашини!

— А ви б міським транспортом! Тим більше тут недалечко...

— Воно, звичайно, можна, але знаєте... А якщо мене раптом хтось у трамваї побачить?!

— Ну то й що? — здивовано запитали ми.

— Як «ну то й що?» — не менш здивовано перепитав Микола Федорович. — Що ж тоді знайомі скажуть? Що подумають?

— Цікаво, — Микола Федорович заінтригував нас не на жарт.

— Невже не второпали? — перепитав.

— Якщо чесно, то ні, — щиросердно признались ми.

— Ну, і наївні ж ви люди: та знайомі, побачивши мене в трамваї, подумають, що мене уже «тю-тю».

— Тобто, як «тю-тю»?

— А от так: не встиг і місця головінжа в обласному тресті зігріти, а його вже «поїхали». Тепер на трамвайчиках катається. Уже державної автомашини нема... Зрозуміли?..

Ми пробували. Навіть намагалися (обоє одразу) уявити себе на місці Миколи Федоровича, але не змогли. Не виходило це якось у нас.

Наступного разу ми з Миколою Федоровичем домовилися зустрітися в Шпитьках (так село називається, котре недалечко від Києва). Тим більше, кажуть, він там ніколи не був і його мало хто знає. А може, не знає й зовсім.

— Приїжджайте у Шпитьки,— запросили ми. — Якщо державної автомашини не буде, так ви рейсовим автобусом... Ходять регулярно...

Микола Федорович деякий час мовчав. А може, щось у телефонному апараті заклинило. Принаймні, ми ніякого звуку не чули. А тоді мовив:

— На коли?

— На дев'яту чи десяту годину ранку. Як вам зручніше. Дуже хотіли б ми вас бачити... Та й не тільки ми...

Але Миколи Федоровича ми і в Шпитьках не побачили. А його ж там чекали. Не так уже ми, як мешканці села. Вони дуже хотіли з ним зустрітися і все нас питали: «Ну, скажіть, які у них, в оцих людей, очі?!»

А що ми могли відповісти, коли й самі тих очей не бачили.

— Не з'явився він на очі, — відповідали. — Якось дві години під кабінетом у нього просиділи... Домовилися ж про зустріч...

— І не з'явився?

— Не з'явився. Та це півбіди, — мовили ми. — У чоловіка, може, інша біда...

Здається, ми про неї і почали розмову. А почалась та біда з газетного оголошення. З того самого оголошення, в якому писалося, що райпобуткомбінати Київської області пропонують свої послуги трудівникам села. А саме: будують гаражі, ремонтують будинки, копають колодязі, погреби і навіть мурують дачі...

Дачі тепер модні. Веранди, між іншим, теж. Особливо під склом. Бери гроші, вези в будь-який райпобуткомбінат і замовляй, що твоїй душі хочеться. Микола Федорович, підкреслюємо, так і зробив. Сів одного квітневого ранку в автобус (тоді він головінжем облпобутремтресту не був), приїхав до Києва, а звідси — на електричку і в Тарасівку.

Тут розташувалася ремдільниця Києво-Святошинського райпобуткомбінату. Уклав з товаришами угоди № 344, поставив свій підпис на 5 примірниках, де були перераховані усі роботи, їхня вартість, будівельний матеріал... Здав гроші — 1398 карбованців 63 копійки — і поїхав додому.

— Веранда буде рівно за місяць, — запевнили його. — 15 травня, скажімо, вам покладуть першу цеглину, а уже 15 червня ви можете брати ножиці і перерізати блакитну стрічку своєї мрії.

Того ж дня щасливий Микола Федорович повертався додому і, розповідають, електрички під собою не чув. Перед собою тільки блакитного кольору веранду бачив.

Та минув, як ви уже здогадалися, червень, минув і липень, минуло півроку, минув і рік, а на тому місці, де мала на очах виростати веранда. і ноги будівельників не було. Десь лише через 2 місяці після підписання угоди Микола Федорович домігся, щоб йому виписали 60 листів шиферу. Ще через місяць «з боєм» вибив 10 рулонів толю, потім 150 кг цементу... Залишилося дістати цвяхів і піску. Це дістав сам Микола Федорович. Здається, усе було, окрім... будівельників. От тоді й не витримав Микола Федорович. Нерви підвели. Хотів було взятися за перо, та передумав.

— Ну, — сказав він своє улюблене коротке слово. — Влаштуюся в облпобутремтресті і, врешті-решт, наведу в тій Києво-Святошинській рембуддільниці порядок. Скільки ж можна їздити у Тарасівку!

Саме цю історію ми й розповіли Миколі Федоровичу по телефону і запитали: чи правда все це?

— Наївні люди, — посміхнувся він (відчувалося й через телефонну трубку). — Який договір, яка веранда? Не будував я нічого і не будую. Моя хата скраю.

І що ви думаєте: правду сказав. То так будувалася, як ми описали, (та й досі будується) веранда жительки села Шпитьків Ольги Андріївни Зимогляд. Заслуженої трудівниці, колишнього депутата Верховної Ради УРСР, а нині пенсіонерки.

Це про її митарства, виявляється, ми розповідали. Про її, про митарства інваліда Вітчизняної війни С. Г. Пономаренка та багатьох інших.

Усі вони, як і Ольга Андріївна, мали необережність повірити в оте оголошення і укласти з Києво-Святошинським ремонтно-будівельним управлінням угоди на відповідні роботи.

— Наївні люди, — тільки посміхається у трубку Микола Федорович. — Чого ви за отой Києво-Святошинський район учепилися?! Хіба він у нас один такий в області? Ми ті угоди з усіма бажаючими в усіх районах області укладали і підписували. А як же інакше! Нам же план був потрібен. Гроші. Зарплата. Облпобутремтрест запланував Києво-Святошинському рембудуправлінню освоїти 169 тисяч карбованців...

— Ну, а освоїли?

— Освоїли? Шістдесят вісім. Як кажуть, сорок відсотків... Замовників багато, а нас мало... Та й не всі такі, як шпитьківські. Візьміть, приміром, Бориспільський район. Житель села Мирного Лебедєв І. Д. не тисячу, а три тисячі вгатив у своє майбутнє будівництво. А що ми йому зробили? Нічого. І він, уявіть собі, не скаржиться. Бо розуміє ситуацію — у районі нікому скаржитись. У рембудуправлінні на хазяйстві один майстер залишився. Кадрів немає.

— І як же ви думаєте з тими замовниками далі жити? — поцікавилися ми.

— Значно краще. Незабаром в облпобутремтресті ми порядок наведемо. Цього року наведемо. — оптимістично уточнив М. Ф. Коркишко.

Що ж, поживемо, побачимо. Дуже хочеться нам вірити в оптимізм Миколи Федоровича, та гризуть якісь сумніви... А що, як автомашини в головного інженера до Борисполя, як ото до редакції і до Шпитьків, не буде? І начальник облпобутремтресту П. А. Борисейко її не дасть? Як же тоді наводитиме порядок Микола Федорович, та й чи надовго того оптимізму у нього вистачить?!

Г. ЛОЗОВА,
О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кореспонденти Перця.

Київська область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Що, весілля гуляли?
— Ні, ремонт квартири робили.

Дали перцю!

Робітники радгоспу «Димерський» Вишгородського району на Київщині довгенько дивувалися вибрикам свого директора Вільчинського І. Г. А коли «дивацтва» керівника переросли в аморальну поведінку і зловживання по службі, робітники обурилися та й написали про це Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Київського обкому Компартії України тов. А. Сущенко, Вільчинського І. Г. з посади директора радгоспу звільнено.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мандруючи по Погребищенському району Вінницької області, Перець цікавився роботою торговельної мережі. І в крамницях побував, і від покупців скарг наслухався. І розповів про те у фейлетоні «Інкогніто по району» (журнал № 9).

Заступник голови правління Укоопспілки В. В. Чаюн повідомив редакції, що факти підтвердились. За продаж товарів повсякденного попиту з навантаженням головам правлінь споживчих товариств Плисківського — Дмитренку Д. А., Погребищенського — Кондратюку Б. Я., заступникові голови правління Степанківського споживчого товариства — Омельчуку І. Д. оголошені догани.

Завідуючих магазинами с. Ширмівка — Максименко М. С., с. Довжок — Денисюк Н. С. з роботи звільнено.

За недостатній контроль і недоліки в роботі накладені адміністративні стягнення ще на ряд відповідальних працівників.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

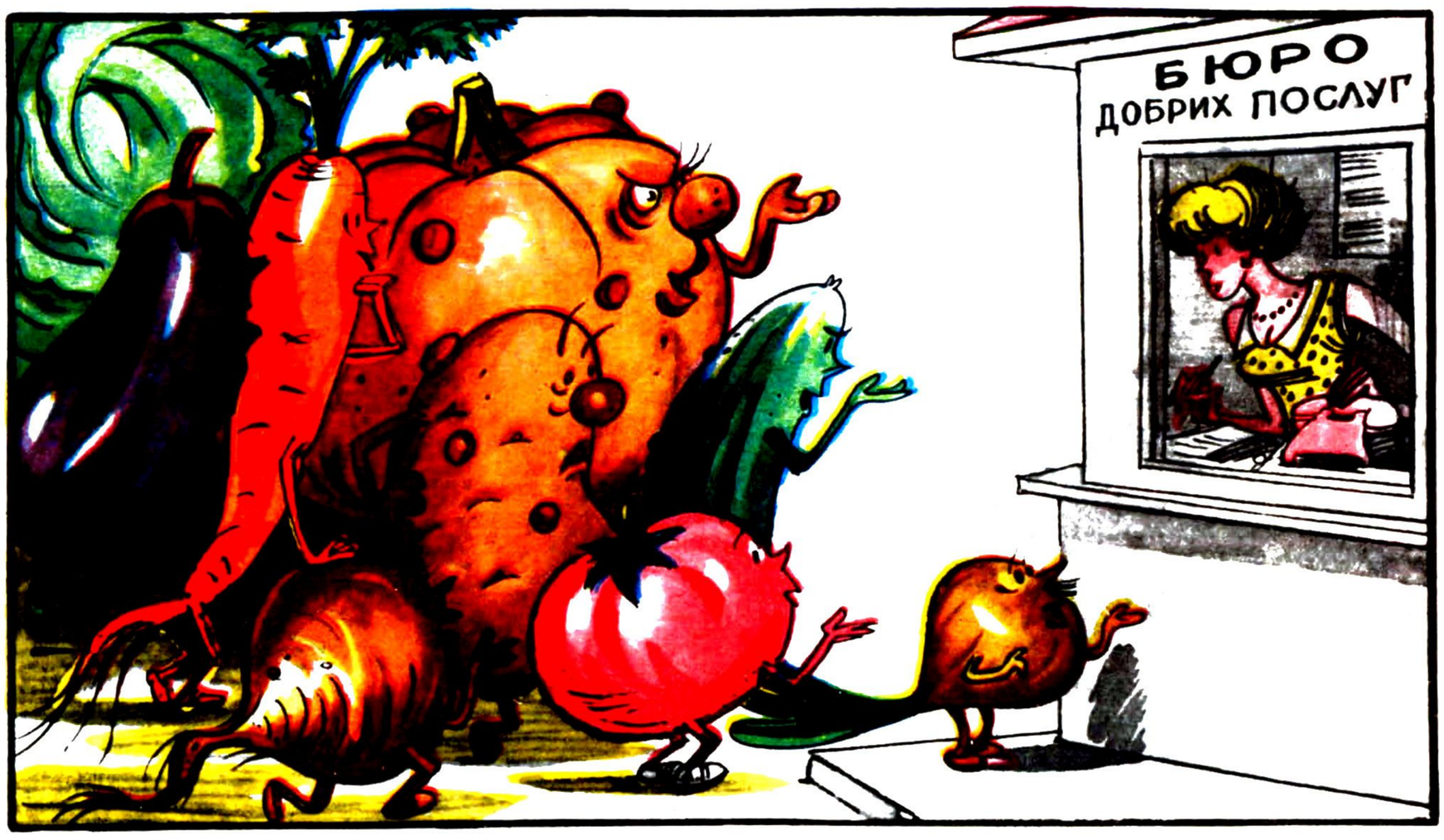

— Чи не покажете нам найближчу дорогу до споживача?..

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● *Сподіваються на небувале. Збувається несподіване.*

● *Для людини, що перейшла Сахару, і двоє стрічних — це натовп.*

● *Найдорожче платить людина за витончені форми самознищення.*

● *Чому ніколи не вистачає часу на те, чого не хочеться робити?*

Володимир БРЮГГЕН.

м. Харків.

МЕТАМОРФОЗА СВИСТУНА

— Чув: директора знімають?..
— Ну і слава богу!..
Зверху там підстави мають
Вже давно для цього.
Бо з таким — це ж просто
сором!—
Тільки діло кисне...
Коли йтиме коридором,
Вслід йому я свисну.
Я, їй-право, цьому радий.
Буде більш прогресу...
— Та знімають не з посади,
А на фото — в пресу!..
— Як це?!.. Справді?..
Для газети?!.
Це ж... ну, просто... Браво!..
Із таким авторитетом
Честь йому і слава!
Йдуть начальник наші вгору.
Як ідуть, дивись-но!..
Почекаю в коридорі,
Руку їм потисну.

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ЛАДОНЬКА

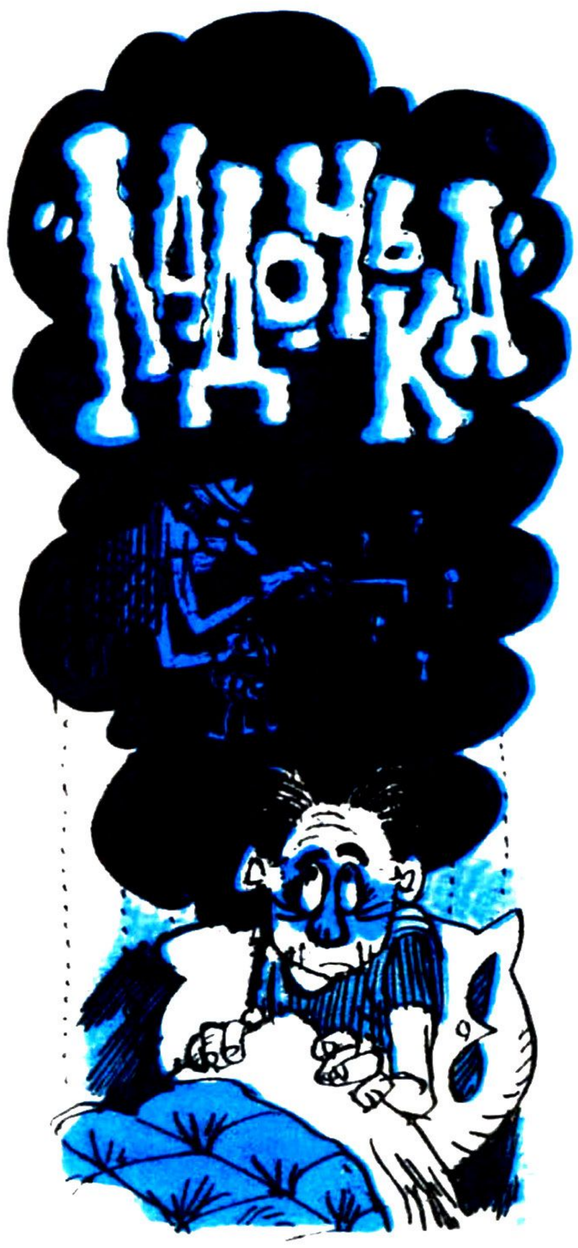

ГУМОРЕСКА

Цього вечора, як і минулого, Петрущаки лягли пізно. Вчора цілісінький день тіпали килими, доріжки, натирали до блиску підлогу. В цих кімнатах вони, правда, не живуть, а бувають там лише тоді, коли натирають підлогу, або ж коли хтось із видатних знайомих приїде. «Видатні» це ті, від яких є якась користь. У такому випадку гостю показували покої, пригощали і клали спати. Щоправда, після отого конфузу, коли один із «видатних» виявив на ліжку під периною мишачий виводок, Петрущаки тепер щоразу провітрювали перини і заглядали в усі щілини.

Сьогодні ж Петрущаки мили автомобіль: натирали, витирали, начищали — мало не цілуючи «Ладу» в фари.

— Не спиш? — торкає чоловіка Ліда Іванівна.

— Щось не спиться,— позіхає той.— От ніяк не пригадаю собі, чи я п'ятий замок у гаражі замкнув, чи ні...

— От голова капустяна! Невже так важко запам'ятати... Чекай, чекай, дограєшся... Он, кажуть, у сусідньому гаражі вже хтось там поплатився — поздіймали новісінькі колеса!

— О! О! Ніби на дворі щось калатнуло! — підводиться на ліктях Петрущак і нашорошує вуха.

— То тобі здалося!

Та Петрущаку не лежиться. Підводиться з ліжка, одягається:

— Піду перевірю замки,— човгає надвір. Невдовзі повертається, довго вдивляється в пітьму крізь віконну шибу, роздягається і лягає: — Ти знаєш, Лідуню, наша «Ладонька» під низом таки волога...

— Завтра щось придумаємо,— обертається до нього дружина і враз пожвавлюється: — Забула ж тобі сказати? То ж Іванюк у «Жигулях» ціле крило пом'яв!

— Та ну?! — схоплюється на радощах Петрущак.—От це так новина! — Знаєш, Лідуню, давай завтра проїдемось машиною повз їхній двір! Га?

— Ой, я собі уявляю, як Іванючку зі злості перекривить! — від радості аж плескає в долоні дружина Петрущака. — Пам'ятаєш, коли отой килим, що в передпокої на стіні висить, придбали?

— Ну, ну,— заохочує її Петрущак.

— Хоча це і лишній гак дороги, але я з магазину навмисне повз їхню хату пішла. Як побачила мене Іванючка, аж її затрясло, та вдає з себе байдужу і питає: «Щось таке купили?»

— Килим,— кажу.

— Ану покажіть!

Беру і розстеляю в її саду на траві, а сама за нею спостерігаю — Іванючка мало не вмерла.

— Багато заплатили?— кривить губи.

— Триста вісімдесят,— відповідаю.

— Щось не дуже він мені подобається,— закопилює губу.— За такі гроші можна було щось краще взяти...

— Молодець!— цілує в щоку дружину Петрущак.— А то носяться зі своїм кольоровим телевізором: такі кадри, такі кольори! Аж їм з губи плещеться.

— Невже купили? — ледь чутно питає Ліда Іванівна.

— Минулого тижня...

— От бачиш, Іванюк задніх не пасе, а ти ніяк не зберешся оцей мотлох здати!

— Але ж наш телевізор ще не поганий,— боронить Петрущак, та Ліда Іванівна обриває його:

— Виходить, я гірша за якусь там Іванючку?!

— Ну, гаразд, не гнівайся,— гладить її по руці Петрущак...— На цьому тижні здам... І Петрущаки замовкають. Лише сопуть, і кожний думає про своє. Першим порушує мовчанку господар.

— Ти знаєш, Лідуню, може б, я завтра «Ладонькою» підскочив до Коломиї. Кажуть, на базу вчора завезли якісь імпортні килимові доріжки.

— Таке вигадаєш! Машину ганяти! Автобуси ж для чого? Тим більше, що завтра твоя черга іти зранку під ювелірний... Повинні ж щось під кінець місяця викинути...

Незабаром Ліда Іванівна засинає, а Петрущак ще довго перевертається з боку на бік. Потім встає, бере ковдру і йде в гараж накривати кузов «Ладоньки».

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

РАЦПРОПОЗИЦІЯ «НАВПАКИ»

ГУМОРЕСКА

— Альо, редакція? — почулося в трубці.

Навіть не «альо», а таке статечно-протяжне «альоу», після чого ініціативою остаточно і повністю заволодів товариш на протилежному кінці дроту.

— Єсть у мене надзвичайно цінна і корисна рацпропозиція.

На цьому кінці дроту не одразу збагнули, чому надзвичайно цінну і корисну рацпропозицію не несуть в бюро рацпропозицій і винаходів, а багатоступенево збираються зупинитися в ще одній інстанції, тому ініціативному товаришеві, котрий «альо» вимовляв, як «альоу», було призначено негайне рандеву.

Хвилин за сорок він уже сидів у редакції і розповідав:

— Я — в плані якості продукції взагалі і завдань десятої п'ятирічки в цілому...

Розмова обіцяла бути цікавою, актуальною і змістовною, але чомусь дуже швидко вона якось непомітно зісковзнула з магістральної траси громадського звучання на звивисту стежку індивідуальної особистості:

— Вже почнеться одинадцята п'ятирічка, а мені все ще не час буде виходити на пенсію...

— Ну й працюйте собі на здоров'я!

Відвідувач поблажливо усміхнувся нам, як доросла людина всміхається малюкові, у котрого мимохідь зірвалася з язика дурниця:

— Працювати? А ви знаєте, що багато хто в колективі, який я зараз очолюю, вважає, що державі було б значно вигідніше і рентабельніше провести мене на пенсію ще десять років тому. Навіть вручивши цінний подарунок. Ні-і, до кінця цієї п'ятирічки я не дотягну, випруть... А шкода! Не подумайте, що я за себе вболіваю. Мені не звикати. Протягом мого трудового свідомого життя мене знімали і перекидали стільки разів, що я до цього звик. Знімуть, ну знімуть, а потім кудись та кинуть. Але мій досвід і мої унікальні ділові якості можна було б використати в нашій промисловості з надзвичайно високим коефіцієнтом корисної дії.

— Пробачте, а хто ви за фахом?

— Я? Бракороб.

Це було сказано з такою гордістю, що ми розгубились. Кожному з нас здалося: «От і приспів твій час вдатися до послуг лікаря-вушника. Глухнути починаєш, голубчику, отосклерозом розжився. Е, кепські твої справи».

— Бра... Пробачте, як ви сказали?

— Бракороб. Тільки не вузького професійно-цехового профілю. А як у пісні співається: «Не кочегары мы, не плотники...» Гігантів нашої індустрії я, самі розумієте, ніколи не очолював, але невеликими фабричками-заводиками керував. От і зараз... Крім того, в моїй трудовій книжці є сім чи вісім записів про те, що я працював головним інженером. Теж, само собою, не на гігантах нашої індустрії. І якось так воно складалося, що де б я не працював, що б я не очолював, скрізь виходив стопроцентний брак. Коли б для бракованої продукції запровадив хто «знак якості навпаки», без зайвої скромності мушу сказати, що моя продукція мала б цей знак першою в республіці, коли не в країні.

— Як?

— Це питання полишимо для вивчення соціологам. Устаткування — нове, сировина — якісна, ітеер — знаючі, робітники — найвищих розрядів, не п'яниці, не ледарі, не прогульники, а брак — майже стопроцентний. Рука в мене така, чи що? Взагалі — загадковий феномен. Не все ще вивчено, але такі речі взагалі не піддаються вивченню. Скажімо — відро...

— Яке відро?

— Звичайне. Цинкове або емальоване. Класична форма відра, з часів Адама, — кругла Найперше — кругле денце. А у мене, на очолюваному мною підприємстві, денця чомусь завжди виходили восьмикутними, в кращому разі — шістнадцятикутними, що в подальшому технологічному процесі обумовлювало форму відра. Ви знаєте з геометрії, що багатокутник, чим більше в нього стає кутів, наближається майже до ідеального кола. І ось, коли завдяки моїм титанічним зусиллям денце ставало тридцятидвокутним, тобто майже круглим, у відер раптом починали відриватися дужки. Брак? Ще й який! Все доводилося починати з самого початку. Починав, правда, я, а закінчували вже інші, бо мене в пожежному порядку перекидали на інше підприємство. Робили ми ножиці...

— Які ножиці?

— Звичайні — канцелярські, кравецькі, господарські. Хірургічних нам, правда, не довіряли. Що ж виходило? Та поверхня ножиць, що мала бути гострою, — ріжуча поверхня, коли дотримуватись технічної термінології, виявлялася раптом тупою, як обух. А зовнішня, протилежна поверхня, — гострою, як бритва. Окрім пальців споживача, такі ножиці не різали нічого, а чому так виходило, ріжте мене ножицями мого виробництва тут на місці, — не знаю. Брак. Така моя доля. Прокляття якесь висить наді мною, рука в мене така? Поясніюйте це хоч із позицій містики, хоч із позицій наукового матеріалізму, все одно не поясните. Де в лійки мають бути дірочки?

— Ну-у... У всякому разі, не в денці.

— От-от, — якось наче б аж зрадів відвідувач, — не в денці. А я два роки очолював підприємство, яке випускали лійки з дірками виключно в денці. Дірки стандартні, симетричні, суворо нормальної кількості на кожен квадратний сантиметр, але... в денці. А там вони, самі розумієте, так само не потрібні, як потрібні, скажімо, в решеті. А от решета...

— Що, вам доводилось і решета...

— Ха! Решета! Одного разу я протягом восьми місяців очолював кондитерську фабрику. Під моїм керівництвом було освоєно новий артикул халви. Хто мав необережність вкинути в рота грудочку нашої халви, без втручання дантиста або, принаймні, слюсаря, щелепи розліпити вже не міг. Потім ми передали технічну документацію нашої халви одному НДІ, який шість років безперспективно бився над створенням клею для металевих конструкцій...

— І що?

— Кінцевий результат мені невідомий, знаю тільки, що завдяки технічній документації нашої халви одинадцять співробітників того НДІ захистилися.

— Від чого?

— Троє стали докторами наук, а восьмеро — кандидатами. Або чоботи з вушками, пришитими до зовнішньої поверхні халяв... Купили б ви такі чоботи? То ж то... Але я ухиляюсь від головного. В чому полягає моя рацпропозиція? Створити універсальне підприємство, щоб... Погодьтесь зі мною, що у нас охоче і багато вчать усіх — від учня профтехучилища, до директора заводу включно, **як треба** робити, але ніхто не вчить, **як не треба** робити. Правильно я кажу? А між тим, людина за природою своєю сконструйована так, що охочіше вчиться на негативних прикладах, ніж на позитивних...

— Пробачте...

— Ні, ні, ви мене не перебивайте. Ще в дитячому віці ми залюбки робимо те, чого не варто робити. І запам'ятовується куди-и краще все таке, чого взагалі не варто було б знати. У відповідності до цих особливостей людської психіки і задумана моя рацпропозиція. Створити підприємство негативного досвіду. Унікальне в своєму роді. Школа для директорів заводів і фабрик, головних інженерів, головних технологів. Навіть не школа, беріть вище! Коли розібратися, то це буде цілий НДІ браку. Науково-дослідний інститут! На чолі його — я. Досвід у мене унікальний на будь-яку продукцію, з будь-якої сировини, при будь-якому технологічному режимі. Галоші? Нате галоші. Транзистори? Нате транзистори. Цинкові балії? Будь ласка. Фетрові капелюхи? З дорогою душею! Будь-яку продукцію в мінімальній кількості (тільки для зразка) можна було б випускати на очолюваному мною підприємстві, і вся вона буде із «знаком якості навпаки». Гарантую стопроцентний брак.

— А раптом... — зробили ми спробу йому заперечити.

Він перебив нас:

— Ні-і... Це виключається! Ви можете укомплектувати очолюване мною підприємство найдосвідченішими інженерами, найкращими майстрами, постачати нам відмінну сировину — стопроцентний брак я вам гарантую. Я його робитиму, а до мене приїздитимуть по досвід усі, хто хоче звести брак на своїх підприємствах до мінімуму, і, повернувшись додому, робитимуть усе навпаки. Рентабельно? Вигідно? Що?

Йому важко було заперечити, але його рацпропозиція виявилась настільки несподіваною, що ми запропонували:

— Подайте, як і годиться, вашу рацпропозицію в письмовому вигляді, щоб її могли вивчити спеціалісти.

Він подякував і пішов. З трепетом душевним ми чекаємо, що він повернеться і принесе свою рацпропозицію «навпаки». А може, в ній є якийсь сенс?..

Микола БІЛКУН.

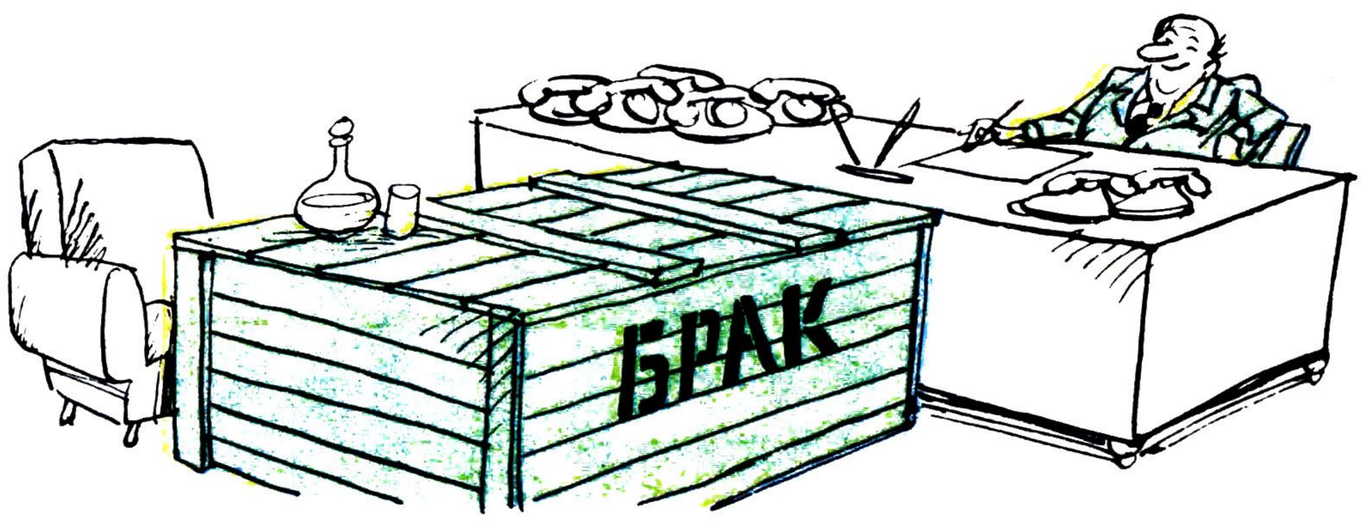

Якось одного ранку дочка моя (в четвертий клас перейшла) запхикала:

— Та-ату-у... У мене задачка не виходить... Допомо-ожи-и...

— Задачка? Та це ми зараз... — бадьоро вигукнув я, хоч ще з далеких шкільних років відчував до математики деякий... ее... острах. Нам це просто: раз, два!.. Ану, давай сюди підручник. Та-ак. Задача № 736. Читаємо умову: «Залізницею потрібно перевезти 750 т вантажів. Скільки для цього потрібно вагонів вантажопідйомністю 60?» Оце і все? — повеселішав я.— Як просто. Треба...

— Знаю, знаю,— перебила дочка.— Треба 750 поділити на 60. Що вийде, то й будуть вагони.

— Чудово! Ти — як Остроградський! Чому ж не ділиш?

— Не ділиться,— знову запхикала дочка.— З остачею виходить.

— Ану, давай удвох... Так... Беремо 750 на 60... Виходить... ага... Виходить дванадцять з половиною вагонів. Гм... Щось і справді той...

— Тату, а може залізницею їхати піввагона?

— Ні,— твердо відповідаю,— не може.

— І я так думаю,— зраділа дочка.— А в задачці виходить, що їде піввагона.

— Стривай, стривай!.. Та це ж...— я ляскаю себе по лобі.— Задача на кмітливість. Ніякого піввагона. Просто останній вагон завантажений лише тридцятьма тоннами. Тобто наполовину. От і виходить: не дванадцять з половиною, а — тринадцять вагонів. Фокус! Геніально просто.

Дочка спершу було радо заусміхалась, а тоді враз і насторожилась.

— Тату, а хіба може їхати недовантажений вагон?

— Не знаю, як там у математиці, що може, а що ні, а в житті... Чи то пак, на залізниці й не таке буває. Ось тобі приклад. Народні контролери Придніпровської залізниці перевірили, як завантажуються вагони. І ось що вони виявили: із 129 тисяч перевірених вагонів, кожний четвертий був недовантажений на одну тонну. Ділимо 129 тисяч на чотири. Що маємо? А ось: 32 тисячі 250 недовантажених тонн! А в твоїй задачці якихось там тридцять тонн недовантажили. Дріб'язок у порівнянні з життям!

— Ого! — здивувалась дочка.— І хто ж їх недовантажує?

— Та різні підприємства,— кажу.— Скажімо, такі, як заводи імені Леніна, Карла Лібкнехта. Це у нас, у Дніпропетровську. Імені Дзержинського. Це вже в Дніпродзержинську. А Криворізький металургійний комбінат — це вже, як ти сама догадуєшся, з Кривого Рога. «Запоріжсталь»...

— Із Запоріжжя,— здогадалась донька.

— Правильно. А буває й таке,— у вагоні 60 тонн, а вивантажують 55. П'ять тонн лишається. Руди, цементу чи ще там чогось. Буває недовантажують кілька кубометрів дощок, кілька тисяч штук цегли. Залізниці доводиться чистити вагони, а це додаткові витрати, не кажучи вже, що добро пропадає... Ну, та гаразд,— спохвачуюсь,— заговорився я з тобою. Розв'язуй задачку.

Дочка схиляється над зошитом, але відразу ж зводить голову.

— Тату, а як же з тим... піввагоном?

Я мить подумав.

— А так... Заокругляй в більшу сторону. Тобто, не дванадцять з половиною вагонів, а — тринадцять.

— А хіба так можна?

Я знову мить подумав.

— Тобі не можна,— кажу твердо.

— А чого ж отим дядям з отих заводів можна? — запитала вона.

— Їм також не можна, але...

— Що «але»? — вчепилася вона за останнє слово.

— Але я тобі відповім трохи згодом. Гаразд?

Вона кивнула головою, але з усього було видно, що я ні в чому так і не переконав її.

В. ЧЕМЕРИС.

Хоробре Ягня

БАЄЧКА

Якось Ягнятко, видершись на дах,
Кричало Вовку, що проходив мимо:
— А йди-но ближче, дам я по зубах,
Щоб юшкою ти вмився любо-мило!

Скількох ти зжер моїх братів-сестер,
Бандюго із великої дороги?
Хижак ти, кровопивця, живодер!
Як дам у писок — витягнеш і ноги!

Ага, боїшся й близько підійти?
Невже не хочеш свіжини поїсти?

Скривився Вовк: — Це дражнишся не ти,
А дах, на котрий я не можу злізти.

Мораль яка? Не проклинай фортуни,
Якщо якогось вечора чи дня
Тебе хтось роздраконить із трибуни.
А може, він —
як і оте Ягня?

Похвалився

Хтось співчував студентові Валерці.
— Завжди сидиш в театрі на галерці!
А він:
— Зате, коли в кіно піду,
Сиджу, як пан, у першому ряду!

Поглузував

Раз лобуряка, ледар знаменитий,
Який лише до їжі має хист,
Побачив теслю й ну із нього кпити,
Бо вельми той низенький був на зріст:

— Ось я — людина! Є на що дивитись!
Пудів із вісім можу затягти.
А ти? Та краще з сорому втопитись,
Аніж таким буть карликом, як ти!

В пеньок загнав сокиру тесля ловко,
Скрутив цигарку і промовив так:
— Ні, ти ще не людина — заготовка,
Сировина, чи, так сказать, кругляк.

Трудитись треба не одну годину,
Щоб трохи обрубать обапіл цей.
А спробуй з нього вистругать людину —
Вона маленька вийде, як пігмей.

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знову Петро на роботу проспав.

Веселим олівцем

Письменник Павло ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

Народний артист СРСР Микола КОНДРАТЮК.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

СУЧАСНА ПОЛЬСЬКА ФРАШКА

Тадеуш ҐҐЕҐЕР

ПРО ДЕЯКІ БІЛІ ВІРШІ

Цей білий вірш такий потворний,
Що краще б звати його — чорний.

Лех КОНОПИНСЬКИЙ

КОЛЕКТИВ

Є, є згуртовані та дружні колективи:
Один — працює, двоє — пишуть директиви.

Земовіт КУНИНСЬКИЙ

СОРОМЛИВА

Не змогла вона сказати
Правди ще ніколи.
Сором бідній заважає:
Правда, бачте, гола.

Станіслав Єжи ЛЕЦ

ТОВАРИШ ІКС

Товариш Ікс? Енциклопедія жива!
Та хтось із неї сторінки повириває.

Із польської переклав Іван ГЛИНСЬКИЙ.

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ

Ви, мабуть, знаєте, з яким захопленням дивляться жінки на того чоловіка, який вже після другого тосту демонстративно відставляє чарку і каже: «Більше ста грамів не вживаю...»

На нього з різних боків насідають, з нього кепкують, але він — мов граніт. Чарку догори дном переверне — і баста. Тільки з фужера п'є і тільки мінеральну воду.

Звичайно, таких індивідуумів на весь стіл трапляється один-два. Ну, від сили три. І тому великого дива тут немає. Але коли б вам сказали, що в Лохвицькому районі Полтавської області більшість чоловіків таких — ви, певен, здивувалися б. Більше того — не повірили б. Не повірив і я. Поїхав у Лохвицю — і відразу до буфету. Дивлюся, взяли двоє пляшку «Сонця в бокалі». Розлили в гранчаки. Хукнули — закусили. Взяли ще пляшку. Знову хукнули... Ну, думаю, тут щось не те.

— Вибачте, мені казали, що у вашому районі більше ста грамів не п'ють, — делікатно цікавлюсь я, — а ви...

— Хо-хочете ссказати, що ми ви-випивши? — скептично глянули на мене товариші і грізно підвелися з-за столу...

Я вискочив з буфету, мов корок із пляшки, зрозумівши, що краще перевірити дані в іншому місці. Зайшов до міліції. Де-де, а тут повинні знати, хто п'є і скільки.

— Вас трохи дезінформували, — пояснили мені. — Це водії і механізатори п'ють тільки по сто. Але краще про це вам розкажуть у автоінспекції.

В автоінспекції вислухали мене уважно, а потім поцікавились:

— Ви запитували у тих, хто пив, по скільки вони ковтнули?.. Ні. Отож-бо. А ми запитуємо. Ось дивіться, яка товстелезна тека. У ній справи водіїв, затриманих автоінспекцією у нетверезому стані. Думаєте, багато з них сказало, що випили, ну, принаймні, сто двадцять грамів? Тільки — сто. Ось, наприклад, начальник автотранспортної колони облспоживспілки В. Ф. Туник. Випив сто грамів, сів за «кермо» і так газонув, що працівники автоінспекції ледве зупинили його. Начальник шляхоремонтної будівельної дільниці А. І. Галь у пояснювальній записці написав нам таке: «В 00 години випив 100 грамів вина...». Начальник пересувної механізованої колони № 273 А. Д. Рубченко «під мухою» керував державною автомашиною, зовсім не маючи на те прав. Заступник голови колгоспу О. В. Ковбаса осушив пляшку з товаришами, навіть не випускаючи з руки «бублика»...

Довго я гортав оту товстелезну теку. І скрізь: сто грамів горілки, сто грамів вина... Потім дали мені теку набагато тоншу. Розкрив її і очам своїм не повірив: «Я, Христенко Михайло Іванович, 22 квітня об 11 годині випив двісті грамів горілки і керував автомашиною». Перегорнув ще сторінку: «Я, Іванов Михайло Павлович, 7 квітня випив 200 грамів горілки і керував автомашиною ГАЗ-53...»

— Значить, бувають, признаються, що випили більше ста? — питаю.

— Бувають, але це винятки. Признаються, коли язик так заплітається, що вимовити «двісті» набагато легше, ніж «чотириста». Але нас більше цікавить не доза випитого, а те, як реагують на сам факт пиятики у господарствах, де працюють випивохи. Візьмемо для прикладу колгосп «Україна». Тільки цього року тут оштрафовано п'ятьох трактористів. Ми зі свого боку вжили заходів. А от правління колгоспу... Голова правління В. Безуглий такі характеристики дав, що, прочитавши їх, треба не штрафувати, а негайно вручати отим пиякам грамоти і грошові премії... на похмілля. Або взяти директора відгодівельного комплексу Н. Бабича, де працюють той же Христенко й Іванов. Читаєш їхні характеристики за підписом директора і сльози на очі набігають. Так і хочеться вигукнути: «За що ж ми караємо таких скромних товаришів, які бережливо ставляться до техніки, користуються неабияким авторитетом і, що головне, до цього випадку «клятого зілля» і в рот не брали...»

От і виходить: ми боремося з випивохами, а на місцях їхні вчинки усіляко виправдовують. Мовляв, випив чоловік сто грамів, а автоінспекція вже й гвалт здіймає.

А звідси й чутки, що у нас більше ста — ні-ні...Хоч нам здається, якщо хтось замість двохсот грамів перехилює сто, а після цього сідає за кермо, то в цьому, повірте, благородства мало.

Полтавська область. М. ПРУДНИК.

Народні усмішки

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

— Пішов якось я на полювання та й забарився в лісі. Коли це — вовки! Я від них! А вони от-от доженуть. Вибіг я на галявину. Бачу — дерево. А вовки вже мало не хапають за ноги. Я до дерева. Вчепився за гілку, а вона гнила була та тільки тріснула...

Надіслав Г. ЛЕСЬКО.
м. Житомир.

ОБІД

Гість підізвав маленького Гната і говорить:
— Запитай у мами, коли ми будемо обідати.
— Я уже запитував. Вона сказала, коли ви підете.

Надіслав В. КИРИЧЕНКО.
м. Одеса.

ВИНАХІД

— У вашій парасольці дірка!
— Знаю. Це мій винахід: так я дізнаюся, коли закінчується дощ...

КОЛЕГА

Двоє п'яних гортають підручника:
— Хто це? — запитав один, показуючи на малюнок.
— Га-лі-лей, — відказав другий.
— Хто він?
— Учений. Відкрив, що Земля крутиться...
— А-а-а, колега, значить...

Надіслав Б. СЛЮСАР.
м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

ДО ВПОДОБИ

Офіціант: — Чи до вподоби вам цей фіштекс?
— Гм... Як фахівець стверджую, що це перший сорт.
— Ви що — різник?
— Ні, швець.

УДОВИЦЮ Я ЛЮБИВ...

Розмовляють двоє приятелів:
— А знаєш, Паньо одружився з удовою.
— Я особисто ніколи не хотів би статн другим чоловіком удови, — каже один.
— А я — навпаки. Краще бути другим чоловіком удови, ніж першим, — відповів другий.

ДОМОВИЛИСЬ

Дві приятельки домовляються про наступну зустріч.
— Зустрінемось завтра?
— Так.
— Де?
— Де хочеш.
— О котрій годині?
— Все одно о котрій.
— Добре. Тільки я тебе дуже прошу: будь пунктуальною.

Надіслав Р. ГРИЦИШИН.
м. Львів.

ЧУДАСІЯ

Було це тоді, коли в нас тільки-но почали з'являтися гусеничні трактори. От їде сільською дорогою такий трактор. Назустріч йому — дідусь.
— Диви, яка чудасія! — каже дідусь. — Мало того, що саме їде, та ще й залізну дорогу з собою везе.

Надіслав Ф. МУХАНЬКО.
с. Віловодське, Киргизька РСР.

НЕХАЙ НЕ КАЖУТЬ...

Чоловік пере сорочку. Дружина зауважує:
— Виперн гарно. Хай люди не кажуть, що я навіть сорочки тобі до ладу не виперу.

Надіслала Т. ГАВРИЛОВА.
м. Вапнярка Вінницької області.

ПЕРЕРВАНИЙ СТАЖ

— Сусіде, а чому б і вам не відсвяткувати срібного весілля? Вам же двадцять п'ять років із своєю Наталкою прожили.
— Та воно б і можна, так у нас стаж перерваний.

Надіслав С. СОРОКА.
с. Оленівка Козельщинського району Полтавської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Безгосподарність і безладдя панували у Богородчанському міжколгоспному шляхово-будівельному управлінні Івано-Франківської області. Скарга про це надійшла Перцеві.

Як повідомив редакції голова районного комітету народного контролю І. І. Голенко, факти підтвердились. За систематичне пияцтво на виробництві і незадовільну організацію праці на будівельних об'єктах бригадира будівельної бригади управління Цюкенду В. Д. з роботи знято. За неякісне будівництво піднавісу для сільськогосподарських машин і погане збереження будівельних матеріалів на начальника управління Соломинського А. Б. і головного інженера Кулинковського Д. І. зроблені грошові нарахування.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Спасибі шефам із цирку — допомогти приїхали.

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

ГУМОРЕСКА

Стою якось на балконі з гостями. Новосілля святкуємо. Розмовляємо. Раптом униз глянув — Борис Григорович іде. Перед гостями вибачаюсь і вмить скочуюсь по східцях.

— Борисе Григоровичу,— кажу,— зайдіть, будь ласка. У нас якраз торжество. Посидимо. Поговоримо. Всі свої. І вам раді будуть.

— Та незручно якось.

— Ну, хоч на хвилину.

— Ну, хіба що...

Мені не вірилось, але він дійсно йшов поруч зі мною.

— Обережно, будь ласка. Тут двері на одному завісі, — сказав я йому, коли увійшли у парадне.

— Добре, добре.

— Ви пробачте, у нас тут так темно. Електрики дещо не доробили. Ми вже звикли. А новій людині... Особливо ось тут обережно — тут східці відвалились.

— Спасибі, що попередили,— подякував Борис Григорович.

— Що ви!! — жахнувся я, коли він захотів спертися на поручні.— Не торкайтеся — вони ж не закріплені... І дверна коробка у нас в квартирі хитається. Ви вже до неї, будь ласка, не доторкайтесь. А то без звички можете її вивалити.

Він не доторкнувся, і ми благополучно пробралися до столу.

— Борис Григорович,— представив я його.

Одразу ж налили штрафну. Він проголосив тост за успіхи гостинного сімейства. Але не встиг виговоритись до кінця, як у бокал йому влав зверху шматочок штукатурки. Всі зніяковіли. Я замінив бокал швидше, ніж учасник авторалі міняє колесо. І Борис Григорович продовжив свій тост. Але його перервали голосною фразою.

— Тільки не поспішай, Борю!

— Це ви мені? — подивився на мене Борис Григорович.

— Ні. Це не вам. І не я. Це поверхом вище. Хлопчик там грати вчиться.

На підтвердження моїх слів пролунали потужні акорди піаніно. Я приклав руки рупором до вуха Бориса Григоровича:

— Зараз... я... попрошу...— і, скориставшись паузою у музичній фразі, я голосно покликав: — Михайле Володимировичу!

— Що? — відгукнулося зверху.

— Ви з Борею не могли б на півгодинки перервати?

— Для вас — із задоволенням,— люб'язно відповів невидимий Михайло Володимирович.— Ми на завтра заняття перенесемо.

Я подякував. Нагорі закрили кришку піаніно. І ми мали можливість дослухати Бориса Григоровича та випити до дна, щоб закріпити його побажання.

Тут же хтось запропонував потанцювати. Танго у гостей ще так-сяк виходило. А коли на швидкі речі перейшли, з незвички спотикатися стали. Майже всі. І тільки Борис Григорович впевнено вів партнершу. Йому все було байдуже. Він спокійно, не порушуючи малюнка танцю, обминав покоробленні паркетини. А ті, що все-таки виліталн з-під його ніг, надавали танцю неповторного шику, тому що гепались на підлогу у такт музиці.

Було від душі жаль з ним розставатися, коли Борис Григорович сказав:

— Спасибі. Мені вже час.

Ми випили на брудершафт і розпрощалися, як близькі друзі. До того ж Борис Григорович пообіцяв зробити гарантійний ремонт. Пообіцяв і поніс у нескінченно складний світ свою чудову посмішку. Посмішку начальника будівельного управління, якому за півроку треба здати ще три такі будинки, як наш. І всі з оцінкою «добре».

Аркадій ШИМАНСЬКИЙ.

Нещодавно «Перець» випустив у світ дві серії карикатур на допомогу стінним газетам та «Бойовим листкам» колгоспів, радгоспів і відділень «Сільгосптехніки». Вміщуємо добірку малюнків з цих серій.

ЗАБЛУДИВСЯ У БУР'ЯНАХ

— Люди добрі, який це район?..

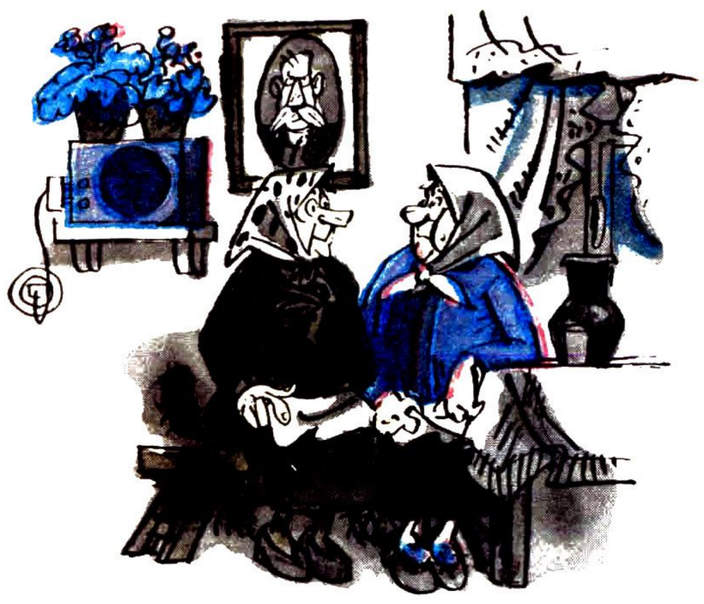

— Покійний мій Карпо був такий тихий, як це радіо. Слова від нього по місяцю, було, не почуєш...

— От біда! Не встигли ми похмелитися...

Без слів.

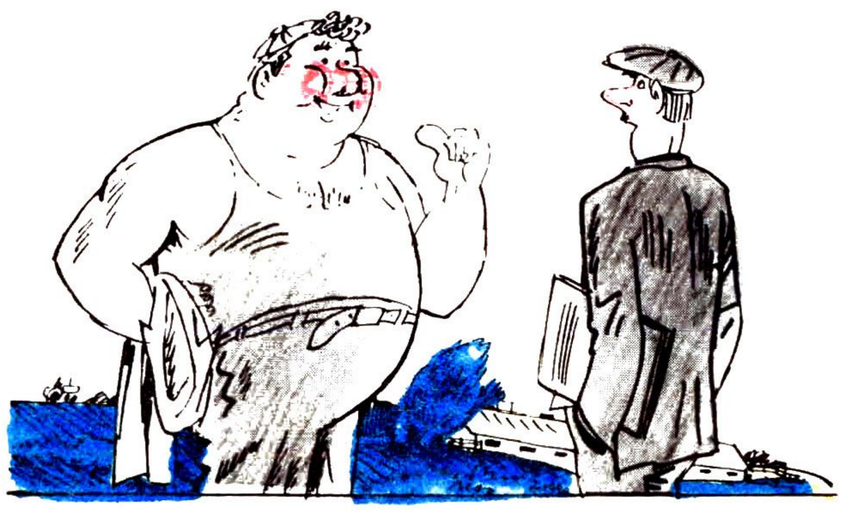

— Я тепер у городній бригаді. На помідори мене кинули.

— Я теж включився в боротьбу за економію пального: випалив за місяць 25 коробок сигарет замість тридцяти за нормою.

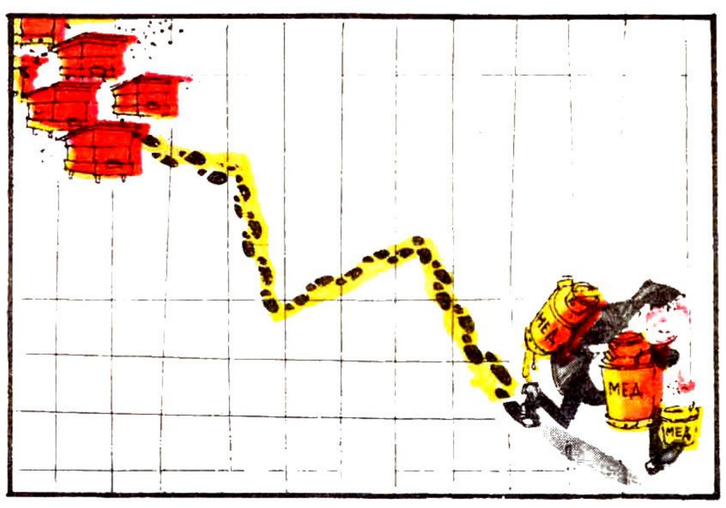

Крива медоносності в одному колгоспі.

Їздив я недавно у Заплази, що на Одещині, до тітки гостювати. Тільки-но роздав гостинці, як один родич каже:

— А у нас на станції скарб зарито!

— Не може бути,— махнув я рукою.

— «Не може бути, не може бути»...— зневажливо скривився родич.— А що ж по-твоєму, ось уже два роки у нас шукають! Начальник районного вузла зв'язку Василь Митрофанович Осипенко вже збився з ніг із своєю пошуковою групою...

— І зовсім не скарб вони шукають, а листа,— втрутилася у розмову тітка.— Ще позаторік загубили, а адресат вимагає...

— Якого там листа! — обурився дядько.— Підшукують новий штат для нашої пошти. Бо теперішній боїться працювати в таких умовах. Приміщення ось-ось розвалиться. Чув я, правда, наче збираються будувати нове. Вже й кошторис є. От лише почати ніяк не можуть...

— І все через оті пошуки,— вставив словечко дядьків зять.

— Через скарб...— уточнила тітка.

— І зовсім не через скарб, а через телеграму!

Одне слово, тут зчинився такий галас, що, врешті-решт, вирішили про все розпитати у членів пошукової групи. Знайшли їх, зморених, біля станції і відразу поставили питання руба:

— Що шукаєте?

— Та підходяще місце для нової пошти,— відповідають.

— А як по-чесному?

— Місце... Самі ж бачите, що пошта не сьогодні-завтра розвалиться,— знову відповідають шукачі.

Ну, тут, звичайно, усі й повірили. А я — ні. Щось не віриться, щоб відповідальні працівники більше двох років шукали місце для пошти. Тут явно якимсь скарбом пахне...

С. ЦЮРИЦЬ.

Одеська область.

КОЛИ ДРУЖИНІ П'ЯТДЕСЯТ

ЖАРТ

— Завтра в тебе ювілей —
Досить «кругла» дата.
Що б хотіла, жінко, ти
В подарунок мати?

— Якщо хочеш, любий мій,
Справді добрим бути,
Постарайся ювілей
«Круглий» той забути.

Микола ДМИТРІЄВ.

Вісті з того світу

ЖІНКИ СИЛЬНІШАЮТЬ!

Хоча медичними дослідженнями це ще не підтверджено, домашні господарки у ФРН на підставі власних спостережень запевняють, що їхня фізична сила за ос-

танні чотири роки збільшилася утричі. Доказ: якщо чотири роки тому продовольчі товари, закуплені на суму вісімдесят марок, повинні були нести три чоловіки, то тепер їх може принести додому лише одна жінка.

ШКОЛА СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

У французькому портовому місті Марселі поліція ви-

явила спецшколу, не зареєстровану в органах народної освіти: одне подружжя заснувало школу злодіїв, де дітей учили мистецтва залазити в чужі кишені.

РІЗНИЦЯ

Брошура міністерства фінансів Італії про порядок визначення суми податку закінчується таким пристрасним напученням до платників податків: «Пам'ятайте, ніщо так не відрізняє людину від тварини, як заповнення податкової декларації».

НА ПОЛІ — ТІЛЬКИ ВОРОТАРІ

В англійському місті Ньюкаслі зустрілися на футбольному полі команда «Уокер Паріш» і команда міністерства охорони здоров'я. Уокерці вели 5:0, коли раптом спалахнула бійка. В ній узяли участь всі гравці, крім воротарів, які не наважилися залишити свої ворота.

Суддя Джон Ештон вивів з поля всіх забіяк. На полі лишилися тільки воротарі.

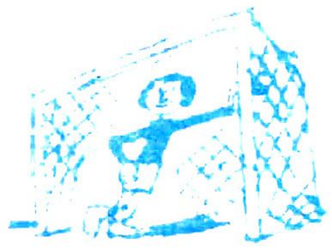

ПАК ГОТУЄ ПОДАРУНОК

Південнокорейському диктаторові Пак Чжон Хі дуже не подобаються порядки в його вотчині. «У нас занадто багато непотрібного і шкідливого лібералізму!», — заявив він своїм міністрам і зажадав переробки і «вдосконалення» діючих у Південній Кореї законів.

Хоч, коли йдеться про Південну Корею, то слово «закон» можна вживати лише дуже умовно, але для Пак Чжон Хі і це — лібералізм. До того ж — непотрібний і шкідливий.

Сеульські міністри заповзялися переробляти і «вдосконалювати» тутешні закони. Що з цього вийде — здогадатися неважко. Бо якщо й теперішні оголошуються тут «ліберальними», то цілком ясно, який подарунок готує Пак Чжон Хі 35 мільйонам жителів Південної Кореї.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У США в широких масштабах практикується підслуховування телефонних розмов та стеження за «неблагонадійними».

(З газет).

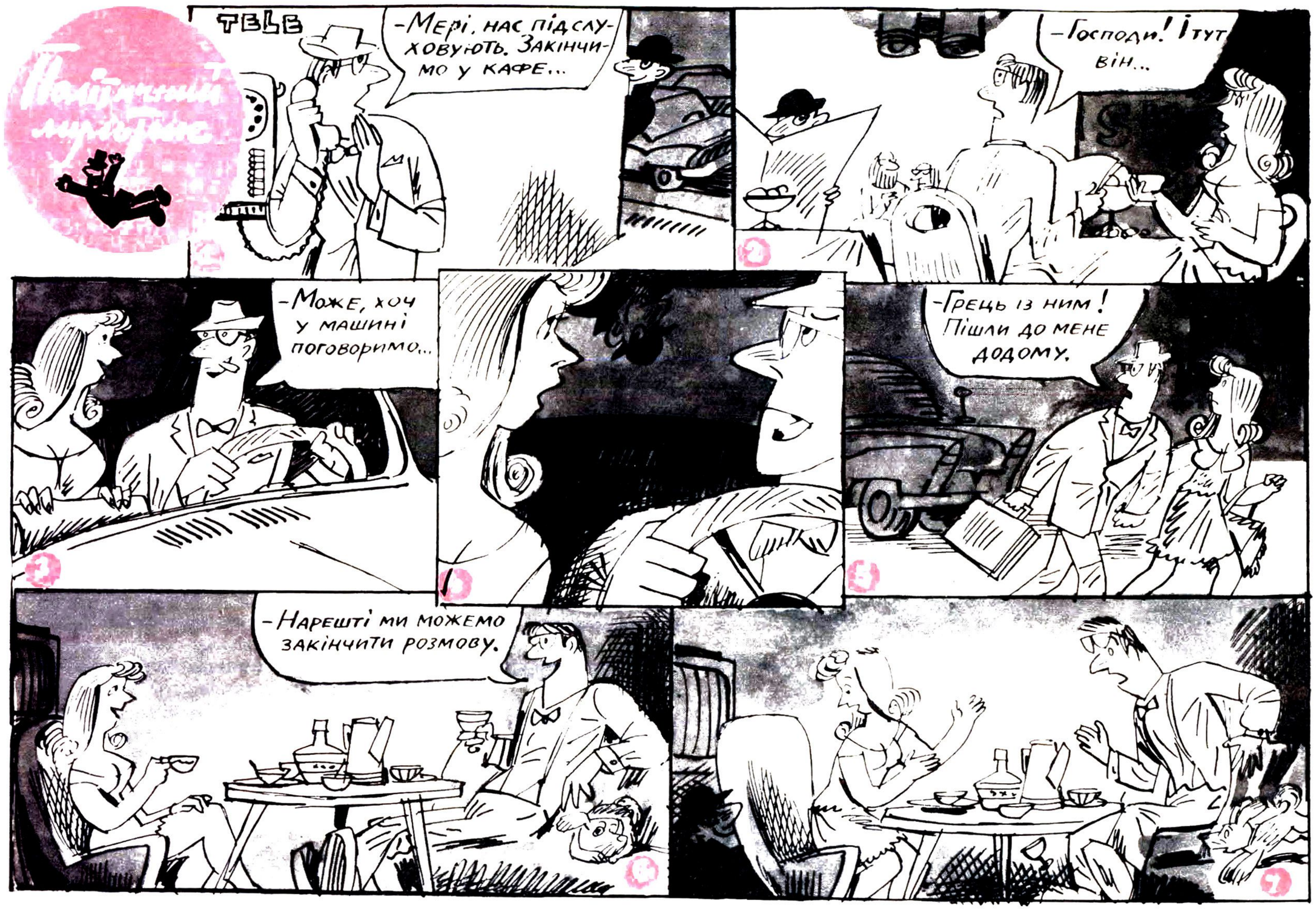

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«НАВЧАЙТЕСЬ НА ОДИНИЦІ»

ОПОВІДАННЯ-БУВАЛЬЩИНА

...У дворі Мишка ледве не новиною, а що до чого — догадуйся сам. Та ще й злиться, збив Петько, який невідомо звідки з'явився. Він завжди, той Петько, з'являвся невідомо звідки.

— Чув? — закричав він. — Листи із НДР прийшли!

— Які листи? — переполошився Мишко.

— Зрозуміло які, від школярів. Таких, як ми третьокласників чи там другокласників, тільки німецьких.

Мишко, як і раніше, нічого не розумів. У Петька була така звичка: бухне прямо в лоб коли його не розуміють.

— Ось! — вихопив він конверт і тицьнув його Мишкові під ніс. Але в руки не дав: — Тут марка гарна, ще поцупиш. Слухай.

І він, ніби приспівуючи, став читати:

— «Дорогі друзі! Ми прочитали про ваш Палац піонерів та школярів на Чукотці і хочемо з вами листуватися. Нас у класі дев'ятнадцять душ...»

Тут він перебив сам себе:

— І всі дев'ятнадцятеро послали листи в палац, у клуб інтернаціональної дружби. Навіть мені один дістався. А ти не хотів записуватися в гурток.

— Я не хотів записуватись у гурток в'язання, — заперечив Мишко. — Ти ж мене спершу туди тягнув.

— Я думав, що в інших гуртках уже немає місця, — спантеличився на мить Петько й знову продовжив читати: — «Я живу з татом і мамою, сестрою та двома братами. Навчаюся на одиниці та двійки...».

Тут Петько затнувся й позирнув на Мишка. Мишко поглянув на Петька. Очі в обох стали круглими від здивування.

— На одиниці та двійки! Оце так історія... І він ще хоче з нами листуватися!

Мишко відвів убік очі:

— Але ж ми також іноді хапаємо двійки...

— Зате потім хоч на трійки виправляємо! — Петько незалежно взявся руками в боки. — А цей, бачиш, самі двійки хапає!

Мишко мовчки пошкріб потилицю, а Петько глянув ще раз на листа і пробурмотів:

— Хоч би вже про двійки та одиниці не писав...

— А як не писати? — озвався Мишко. — Двієчника зразу видно: помилки, клякси...

— Клякс тут немає. А помилки... — Петько, ворушачи губами, знову перечитав листа, аж до останніх слів: — «Пишіть відповідь швидше! Гюнтер Вольф». Ти глянь, і помилок немає!

— Ану, дай-но я, — Мишко вирвав у Петька листа. — Справді немає. Мабуть, учителька їх виправила.

— Так було б видно, що виправила!

— Значить, переписав начисто. Ну, що — будемо відповідати цьому Гюнтеру Вольфу, двієчнику?

— Звичайно, будемо! З двієчником легше листуватися: якщо ми помилок наробимо, він не помітить.

Так і вирішили. Вони пішли додому і довго складали відповідь...

Потім перечитали листа. Він їм сподобався.

«Дорогий Гюнтер Вольф! Ми отримали твого листа і вирішили написати відповідь. Петько живе з татом і з мамою, а Мишко — з татом, з мамою і сестрою. Вчимося ми на трійки, іноді отримуємо й двійки, але потім їх виправляємо. Ти навчайся краще і також будеш отримувати трійки. Пиши швидше відповідь».

Відповідь надійшла швидко. Гюнтер Вольф писав:

«Дорогі Петю й Мишо! Дякую за листа. Тільки я не хочу навчатися на трійки. Трійка у нас погана оцінка. Найкращі оцінки у нас одиниці й двійки, тому що оцінки у нас ставляться не так, як у вас, а навпаки. Бажаю вам навчатися на одиниці та двійки або, по-вашому, на п'ятірки й четвірки. З привітом, Гюнтер Вольф. Пишіть відповідь швидше!»

Але Мишко та Петько написали відповідь аж через півтора місяця — коли почалися канікули. І коли отримали на руки табелі з оцінками за третій клас. Звичайно, в тому табелі ні трійок, ні жодної двійки не було.

Євген НАУМОВ.

м. Анадир
Магаданської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У стані невагомості

ГУМОРЕСКА

Ні, на космічних кораблях я не літав. І в морські глибини не опускався. А ось у стані невагомості був. І скажу вам, що відчуття це надто-таки неприємне. Трагедія в тому, що ти сам навіть не помічаєш, коли з тобою це станеться.

Добре пам'ятаю, що твердо ступав по землі, їв, пив, працював, утомлювався. Часом до того, що ледве ноги волочив. На стілець сяду — скрипить. На ліжко упаду — аж прогинається. Значить, вага є. Та ще й добряча, майже вісімдесят кілограмів. Виходить, ти, як всі, нормальна людина.

І ось тобі — раптом невагомість. Абсолютна. І дізнаюся я про цей феномен не сам, а від своїх близьких. Сказати б, від рідних уже. Бо саме від жінчиної матері я й довідався, що зі мною сталося. А мати у моєї дружини рідна.

Власне, почалося все не з моїх особистих кілограмів, а з якогось там, пробачте, задрипаного кожушка. Тепер же всі ніби звихнулися на тих кожушках. Як ото жінки на отих перуках, що їх дехто жартома називає «парниками». Ну, як я згодом зрозумів, моя молода дружина — не виняток.

Але про кожушок. Якось повернувся я з роботи, швиденько руки помив та й до столу. Бо дуже таки зголоднів. А тут Світлана, як ранкове сонце, так і сяйнула до мене ласкавою посмішкою:

— Вітю! Похвалюся — упадеш. Уяви, зустріла сьогодні Майю Балабуху, одразу не впізнала навіть. Вона в такому кожусі, в такому кожусі, що здуріти можна... Питаю її: «Де взяла?» Каже: «Чоловік дістав». Ти мені такий дістанеш, Вітю?

Запитання було таким несподіваним, що мене ніби хто по голові обухом огрів. Я навіть не розібрав, які вона мені страви подала. А тут, як на зло, саме мати Світланина була в нас.

«Кожушок, кожушок... — метеличилося у мене в голові. — Де ж його купити та й за які гроші? Це ж десь хіба на руках, у перекупки. А та ціну таку заламає... Кожушок. А бодай би та Майя Балабуха тріснула разом зі своїм кожушком!»

— Так де ж?.. Хіба це так просто?.. — промимрив я Світлані і вийшов із сигаретою на кухню. Смокчу, затягаюся, а самому так ніяково. Аж чую шепіт Надії Гаврилівни, матері Світланиної:

— Доню моя, доню! Не те тобі щастя здибалося, ехе-хе! Скажу тобі з материнською щирістю гіркотою: помітила я, доню, що нічого він у тебе не важить. Так собі — пух-перо та й годі.

Заснув я у великій тривозі. Всю ніч верзлося, ніби я — звичайнісінька пір'їнка, всі на мене дмухають, а я літаю і ніяк на землю не можу впасти.

Назавтра прокинувся з мокрим чубом і частим пульсом. На вулиці заплатив дві копійки і зважився. Брехня: як на мій зріст, то вага солідна. Але двох кілограмів не долічився. За одну тільки ніч. Це мене схвилювало і налякало. На роботі нервував.

Увечері зрадів. До Світлани подружки прийшли. Значить, мене ніхто не потурбує. Сів, кресленням зайнявся. А вухо таки тягнеться туди, де подружки.

— Ти попроси Кирильчука, — радить одна моїй Світлані. — Той тобі миттю кожух дістане. Кивни, моргни та й... Ха-ха!

— Мені Вітя купить, — чую, Світлана моя відповідає.

— Не будь наївною, — інша втручається. — У Кирильчука становище, зв'язки, а твій, пробач, ким працює?

— Інженером, — пояснила Світлана.

— Пхе, подумаєш! У таких ділах нічого твій інженер не важить.

Мене почало лихоманити. Пропав сон, пропав апетит. Через кілька днів зважився — жах! — зникло ще кілька кілограмів. На стілець сідаю — не скрипить. На ліжко лягаю з розгону — підскакую, ніби м'яч. Ясно, що робиться зі мною щось страшне. А тут ще якось у тестя гостювали, біля телевізора повмощувались, аж до нього родичка прийшла, кличе на хвилинку вийти. Мене якесь недобре передчуття так і шпигонуло. І справді, чую:

— Хочу попросити вашого зятя, щоб допоміг моєму хлопцеві влаштуватися на підготовчі курси до інституту.

— Знайшла до кого звертатися з таким проханням, — ошелешив тесть свою родичку. — В тому ділі, що тебе цікавить, він нуль. Нічогісінько не важить. Промахнулися ми.

Хоч і випадково вловив я ту розмову, а так вона мене вразила, що вийшов з квартири і відчуваю, що ледь землі торкаюсь. Ось-ось підхопить мене вітер і понесе, як тополиний пух.

Від того дня відчуття невагомості вже не покидало мене. І не тільки моральне, а й фізичне. У тролейбус заходжу, то обов'язково тримаюся за спинку сидіння, на стілець сідаю на роботі — що-небудь важке на коліна кладу. Помічаю, що всі на мене дивляться, як на хворого. Світлана, Надія Гаврилівна — теща, Степан Лаврінович — тесть.

Я не витримав, пішов до лікаря. До терапевта.

— Я нормальний, як по-вашому? — питаю.

А той відступив, подивився на мене пильно і, відхиливши двері у коридор, де черга людей, і собі запитує:

— А, власне, на що ви скаржитесь?

— Мої домашні твердять, що я ваги не маю, — пояснив я лікареві.

— Ви, голубчику, заспокойтеся, — доторкнувся до мене лікар і боязко погладив, — я вам дам папірець, і ви підете з ним до іншого лікаря. А вага буде, голубчику. Ви свою вагу повернете. Ви...

На вулиці я прочитав папірець і побачив, що він до невропатолога.

«Краще було б одразу в психіатричну лікарню, — подумав я. — Ні, треба кріпитися».

Своїм горем я поділився з давнім товаришем по інституту. Він працює на рибокомбінаті. Самовпевнений, задоволений, червонопикий.

— Дурню! — випалив мені товариш, поплескуючи по плечу. — Ти працюєш на заводі залізобетонних конструкцій?

— Так, — підтвердив я. — А хіба це має якийсь вплив на мою вагу?

— Великий, — пояснив товариш з рибокомбінату, — раджу тобі негайно поміняти роботу. — І він дав мені чимало цінних порад.

Через тиждень я працював на овочевій базі. Правда, не інженером. І часом доводиться важкувато. Бо доки розфасуєш різні там цитрусові, ананаси чи фініки, доки грибочки та помідори свіженькі зимою розподілиш, а ще ж обдзвонити

треба, кого слід. Та й людей біля мене — он скільки вертиться!..

І вже я для всіх — Віталій Олександрович. Навіть для своїх домашніх. І вже Світлана моя «парник» на голові завела, у кожушку модному ходить. Навіть коли й не дуже холодно. А Надія Гаврилівна, теща, як тільки з нею хто здибається та про мене мову заведе, то не нахвалиться:

— Нічого тут дивного. У нашого Віталія Олександровича становище! Вважайте, кожне його слово багато важить...

І правда. Тепер під мною стілець скрипить, і матрац вгинається, і земне тяжіння відчуваю. Тільки вночі приверзеться отой період, коли я був у стані невагомості. Проснуся — аж чуб мокрий. Неприємно все ж, коли ти нічого не важиш.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. Є. МИЛУТКИ

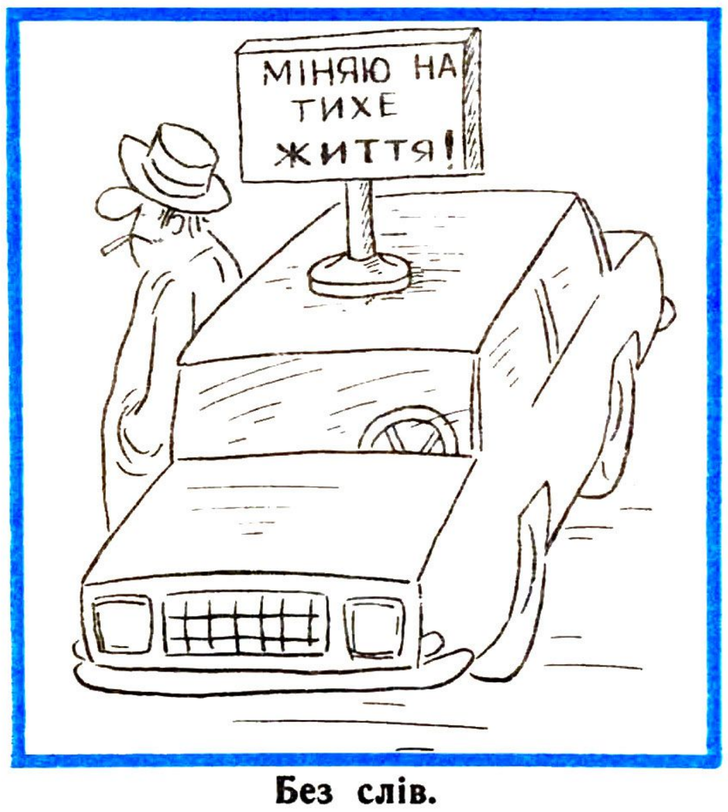

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

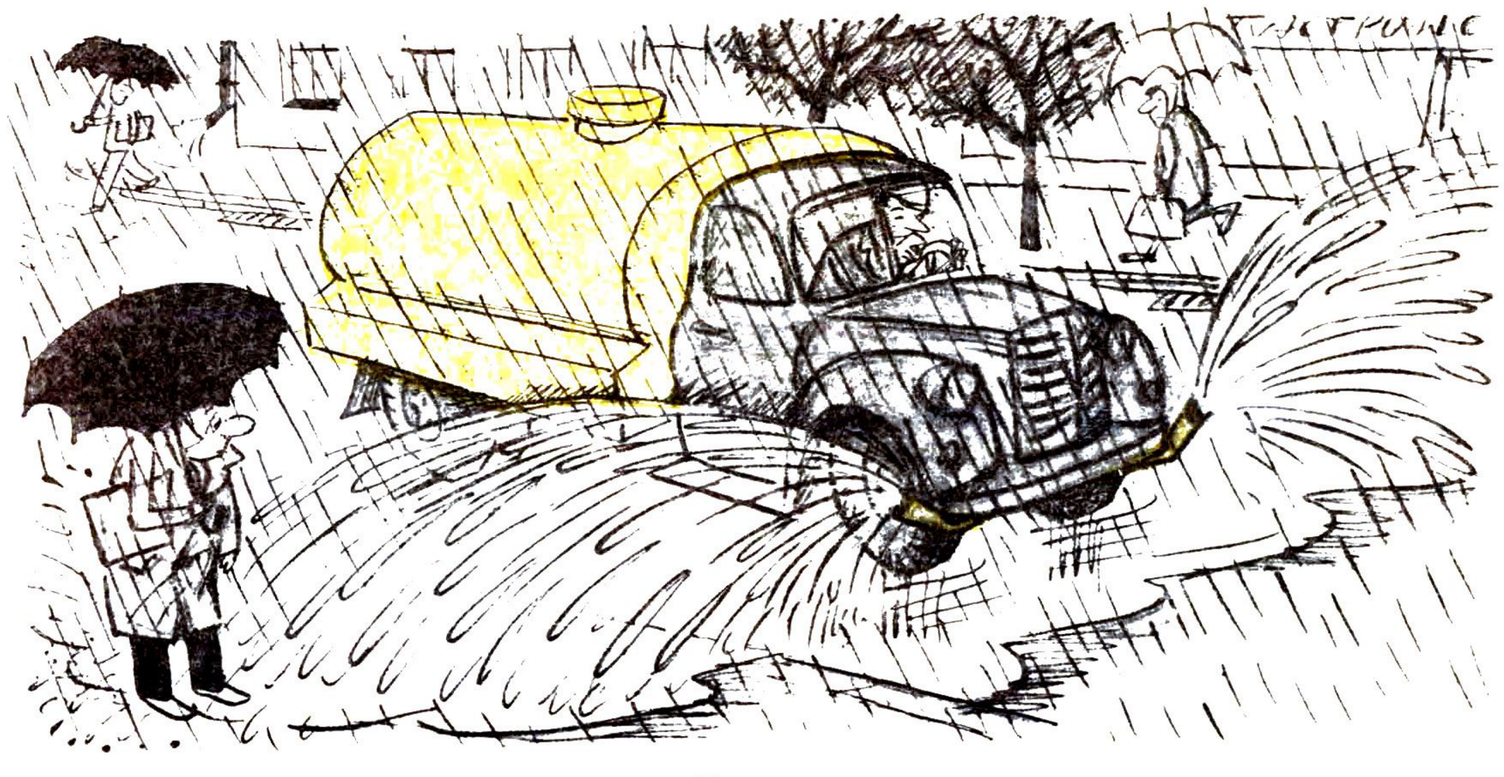

Без слів.

КОРЧ НА СТЕЖЦІ

БАЙКА

Лежав на стежці невеликий корч.
І корч не корч — струхлявіле поліно.
Павло спіткнувсь об нього й сторч
В бур'ян зваливсь. Забив коліно,
Подряпав лоба, губу прикусив.
Устав, почухавсь, на траву присів.
— От гемонська личина.
І як не бачив я, сліпак?
Корча у руки взяв: — Ми зробим так...
Пощупав, подивився скоса.
І що, закинув геть? Ні, ні —
Поклав назад: — Чого робити це мені?
Лежи, ще, може, хтось розквасить носа.
Обтріпавсь і пішов. Мовби нічого
І не зробив лихого.

* * *

На стежці корч — дрібниця.
Трухлявий, як душа в Павла:
Нема і крихти в ній добра й тепла,
Лиш зле й лихе струмиться.

Петро СЛІПЧУК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Поясни нам, будь ласка, живемо ми на світі чи не живемо? З одного боку, коли мислити логічно, ми справді існуємо як об'єктивна реальність, а з іншого... Втім, давай про все по порядку.

На початку року обласне статистичне управління, як і годиться, подало до облвиконкому зведення про кількість населення в містах і селах області і вказало, що в нашому райцентрі Петровому проживає 5900 чоловік. Виходячи з цієї цифри, виконком оперативно скоротив посаду заступника голови селищної Ради та й усякі фонди і ліміти відповідно розподілив. Проте за господарськими книгами нас на території Петрівської селищної Ради проживає понад вісім тисяч чоловік.

Представник селищної Ради звернувся у районне статуправління.

— Все гаразд,— заспокоїв його начальник тов. Запека,— вас, жителів, у натурі вісім тисяч з гаком.

Представник поїхав іще в облвиконком. Інструктор облвиконкому тов. Голубовський подзвонив в облстатуправління.

— Ось, приїхали до мене і кажуть, ніби їх в натурі вісім тисяч з гаком.

— А нам натура ні до чого,— відповіло статуправління.— У нас є своя теорія і кількість населення ми визначаємо не за книгами, а за розрахунками.

Усе ж таки статистики змушені були вибірково перевірити правильність своїх підрахунків. Прискіпливо перевіряли. Мало не кожного жителя обмацували, певно, щоб перевсвідчитися, чи не манекени їм підсовують. Проте навіть вибіркова перевірка показала, що нас таки не 5900.

Селищна Рада знову звернулася в облвиконком з уточненими даними.

— Нехай статуправління змінить своє перше зведення,— відповіли там.

— Не будемо нічого міняти,— не погоджується облстатуправління.— Може, ми й помилилися трохи, але в нас інструкція, за якою живі душі ми повинні підраховувати тільки за відповідними формулами. Нехай почекають до нового перепису населення.

От і виходить, що наяву ми ніби є, а за даними статуправління майже двох тисяч із нас на білому світі нема.

Кажуть, Перче, що статистика знає все. Може, вона знає, як вибратися з цього бюрократичного кола?

В. ГРИГОР'ЄВ.

Кіровоградська область.

БЛАБОП

Сьогодні в мене гостює грузинський побратим «НІАНГІ» («Крокодил»).

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ

— Обважуй, обважуй — підожди, прийдеш ти до мене на ринок!

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВИ

— У мене сьогодні гостюватиме найліпший мій приятель, так ви вже дайте, будь ласка, вино окремо, а воду — окремо.

Мал. М. АБАШІДЗЕ

— Дивуюсь я: на твоїх лекціях сплять навіть дорослі лоботряси, а вдома дитину не можеш приспати.

Мал. Д. ЕРІСТАВІ

Винозаври.

Мал. Е. МАКАШВІЛІ

Перейшли на дієту.

Мал. Д. ЛОЛУА

— Коли ж ви працюєте в колгоспі, якщо цілими днями торгуєте медом на ринку?!
— А в нас медовий місяць, генацвале!

Мал. Н. КЕЛЕХСАШВІЛІ

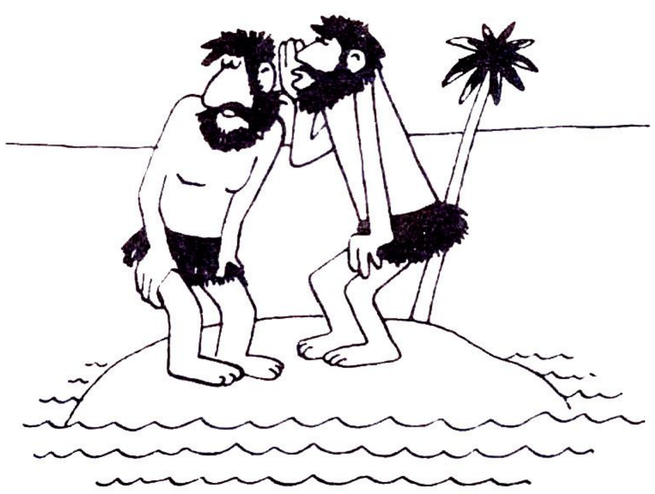

Без слів.

Мал. Р. ДЖАШІ

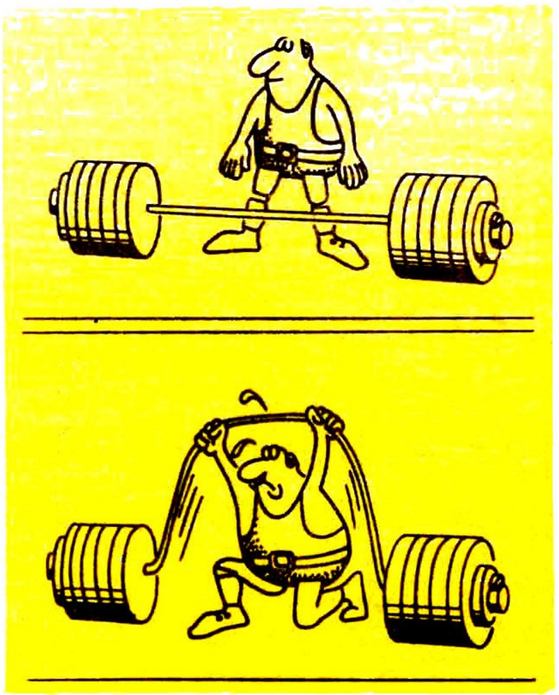

Без слів.

ТАЛАНОВИТІ ВУХА

БАЙКА

Вступали в студію при цирку
Три Осли —
І всі за конкурсом пройшли,
Без всяких труднощів.
А от
Один-єдиний Бегемот,
Як не старався — не пройшов.
Яких потому в лісі не було розмов!
— В Ослів — протекція...
— Ослиська
Із кимось, видно, там знайомі близько...
— Не обійшлось, либонь, без хабарів...
— На Віслюках добряче руки хтось нагрів...
Почув те Лось,
Потилицю почухав:
— Базікать, бачу, вам ото охота!
Одне — Осла тягнуть за вуха,
А зовсім інше — Бегемота...

Валентин КИРИЛЕНКО.

КНИГА КНИГОЮ...

— Утікаймо! — журавлиці
Крикнув журавлисько, —
Утікаймо! Подивися,
Вже мисливець близько!

— Заспокойся, мій герою,
Не бувати лиху:
Ми ж записані з тобою
У Червону книгу!

Журавель на журавлицю
Подивився косо:
— Що та книга, як мисливець
Із червоним носом?!

Борис МИРОНЕНКО.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

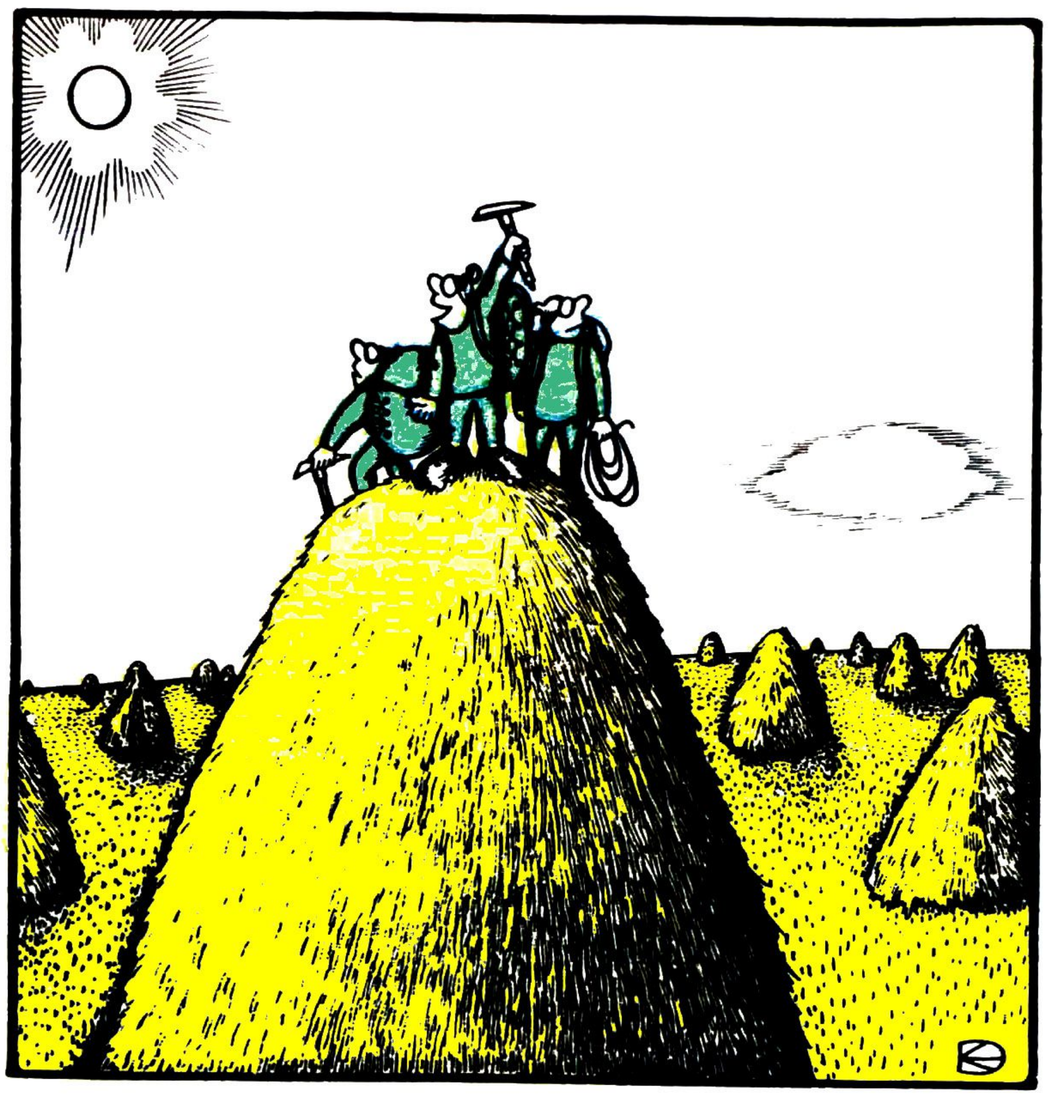

Без слів.

Мал. А. ВОРДУНІСА

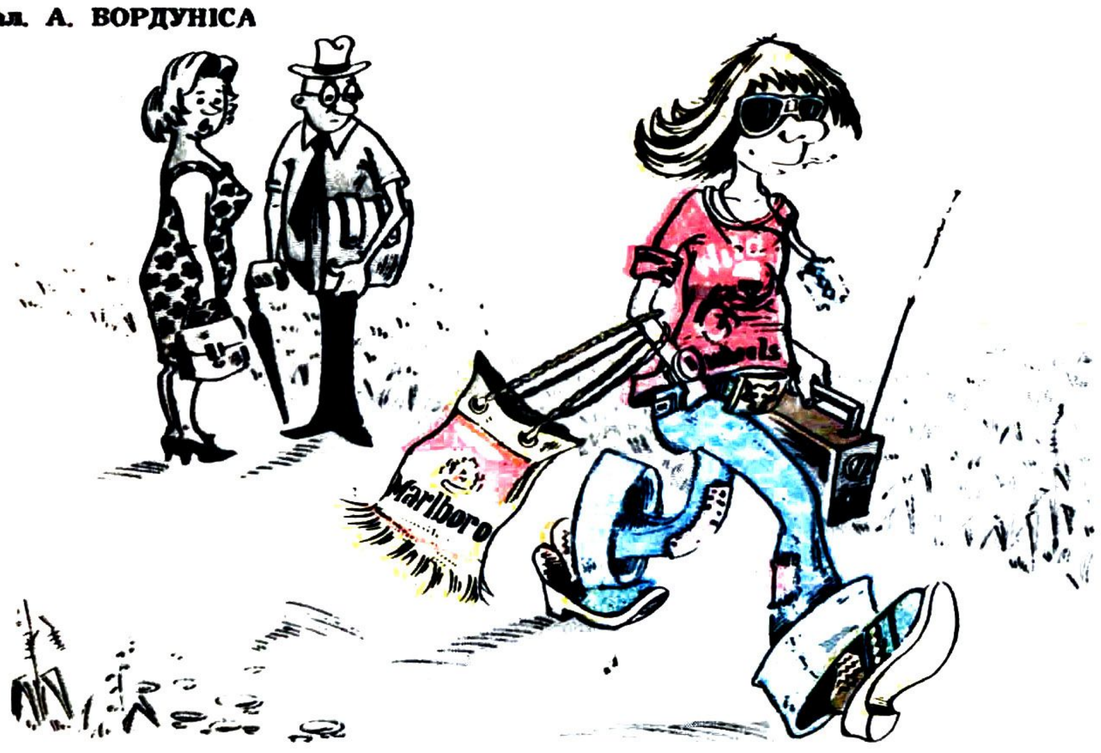

— Яка сірість!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Синя грива зав'язує» — так називався фейлетон, опублікований у «Перці» № 5, в якому писалося про незадовільний стан охорони соціалістичної власності на підприємствах цукрової, молочної, харчової промисловості Хмельницької області.

Перший заступник прокурора Хмельницької області тов. В. Н. Педун повідомив редакції, що органами прокуратури Хмельницької області проведено перевірку стану виконання закону про охорону соціалістичної власності на підприємствах, вказаних у фейлетоні. При перевірці було встановлено, що факти, викладені у фейлетоні, дійсно мали місце.

По результатах перевірки подано доповідні записки у радянські органи. Ряд осіб, що вчинили крадіжки, притягнуто до кримінальної, матеріальної та адміністративної відповідальності.

Подібних заходів вжили також прокурори Городоцького, Полонського, Славутського і Летичівського районів.

★ Працівники Ставищенської ремонтно-будівельної дільниці, згідно договору № 62 взялися викопати криницю у селі Винарівці (Київщина), за що вимагали сплатити 634 крб.

Мешканці села сплатили їм 634 крб. І хоча з того часу минуло вже 2 роки, криниці як не було, так і немає досі. Про це повідомлялося у замітці «Загадкове зникнення» (журнал № 6 за 1978 рік).

Як повідомив голова виконкому Ставищенської райради тов. В. І. Ратушняк, нині криницю вже викопано і договірні зобов'язання рембуддільниця виконала.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа про те, що Білгород-Дністровський ламповий завод випускає браковані млинки для розмелювання перцю.

Головний інженер Одеського облмісцевпрому тов. Ю. Ф. Макаров повідомив редакції, що листа цього було обговорено в правлінні на нараді інженерно-технічних працівників разом з керівництвом Білгород-Дністровського лампового заводу. Критику журналу визнано вірною. Випуск бракованих млинків припинено. Нині технологія та оснащення млинків переробляються.

★ Про те, що завідуючий молочно-товарною фермою колгоспу ім. Ілліча (село Олексіївка Київської області) Ридван М. І. роботу занедбав, у робочий час пиячив, ображав колгоспників, — писалося в одному з листів до редакції.

Як повідомив начальник Богуславського управління сільського господарства тов. П. Петронгівський, при перевірці факти підтвердились.

За систематичну пиятику та запущеність роботи на фермі Ридвана М. І. з роботи знято.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Кінь загинув за квітень місяць».

(З акта).

—

«По сигналах громадськості конфети реалізувались по 34 коп. замість 25».

(З акта).

Надіслав Є. М. КУДРАЙ.

* * *

«На ваш лист за № 87 повідомляємо, що гр. Слободській В. Ф. був запрошений у виконком сільської Ради і попереджений. Собака у нього зривалася з ланцюга тільки 2 рази. В даний час він прив'язаний міцним ланцюгом.

Т. в. о. ГОЛОВИ СІЛЬРАДИ Є. Литвиненко».

(3 листа).

Надіслав Ю. ХІЛЬ.

* * *

«Дальнейше бесчинство підсудимих було прекращино проіжавшої поблизу автомашиной».

(3 акта).

Надіслала Л. КАРБОВСЬКА.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (1034) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.07. 1978 р. Підписано до друку 07. 08. 78. БФ 12456. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03583. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

У «самостійній дірці» українських націоналістів запанував чорний-чорний настрій. Погані в них діла. Прямо скажемо — швах діла! Про це все частіше й частіше пишуть їхні газети й журнали. Нещодавно журнал «Наш голос», що видається у США, сумним-сумним голосом мусив сказати своїм читачам, що антирадянські націоналістичні угруповання «застрашуючим темпом котяться у провалля».

Ну що ж — скатертю їм дорога!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

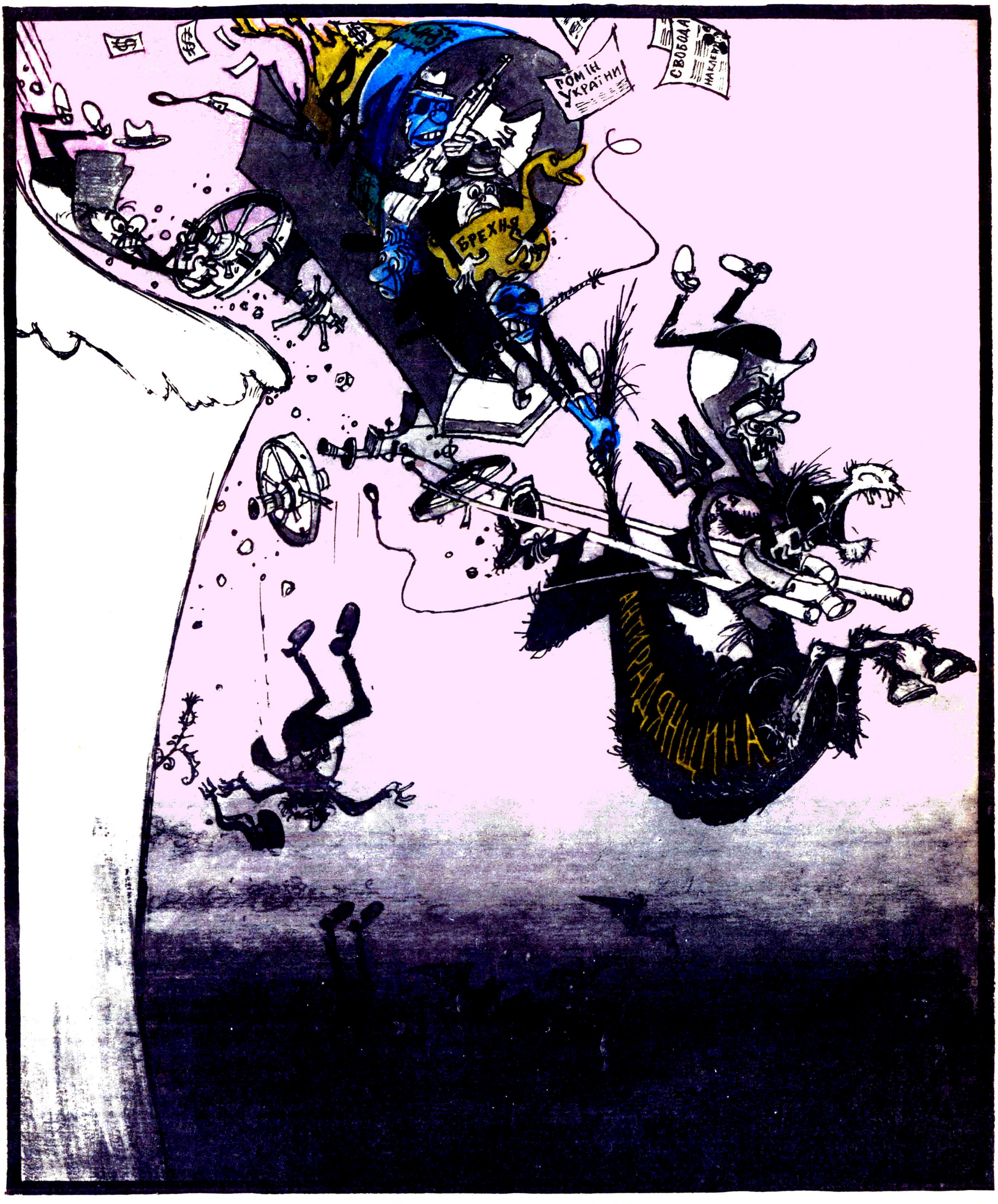

Ті, що вийшли з мороку, в морок і відійдуть.

(Ярослав ГАЛАН. «Гонитва за смертю»).